

การทัก
 ทดลอง ทดสอบ
 พิมพ์ลาย

กิตติศักดิ์ คงคา (นายพิมพ์)

ทดลองพิมพ์

LOVE

LOVE

LOVE

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

"คุณอาจจะรู้สึกว่ามันน่าตกตะลึงที่ผมติดใจอะไรไม่รู้กับผู้หญิงคนหนึ่งที่ได้เดินสวนกันตอน ม.ปลาย แต่ผมจำได้ว่าความรู้สึกนั้นมันวิเศษมากๆ หลังจากนั้นผมก็ไม่เคยรู้สึกแบบนั้นกับใครอีก ทุกคนที่ผ่านเข้ามาไม่เคยทำให้ใจผมเต้นได้แบบวันนั้น ทุกวันนี้เวลาผมแสดงบทรัก ผมยังดึงความรู้สึกนั้นมาใช้อยู่เลย"

เมทิตย์เล่าพร้อมกับทำท่าทำนี่ถึงอดีต สีหน้าของเขามีความสุข อาจจะไม่ต่างกับฉันทเวลาคิดถึงเขา เขาในโลกใบเก่าที่ฉันทสามารถโอบกอดไว้ได้สุดหัวใจ

"จนกระทั่ง..."

"จนกระทั่ง...?"

คนเล่าพูดและนิ่งไปเหมือนกำลังตัดตัดสินใจอะไรบางอย่าง ส่วนฉันทที่นั่งฟังก็ได้แต่อึดอัดจนต้องเอ่ยซ้ำเหมือนย้ำให้เขาเล่าความ

"เจอคุณ"

ภารกิจทวงคืนแผ่นดินใหม่

กิตติศักดิ์ ควคา (นายพินตา) เขียน

พิมพ์ครั้งที่ 1 กรกฎาคม 2565

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2921-3

ภาพประกอบ Andrii_Video Production / Shutterstock.com
Iryna Obertun / Shutterstock.com
Silenus Lulu / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

 JAMSAI

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 02 840 4800
เว็บไซต์ www.jamsai.com
อีเมล editor@jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 02 423 9999 โทรสาร 02 449 9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 329 บาท

ฟื้นฟู

กระดาษรีไซเคิล

หัวใจสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

เปิดมาเจอกันที่หน้านี้ แนนอนว่า LOVE ต้องมาพร้อมนิยายเรื่องใหม่ล่าสุดที่ได้รับรางวัลชนะเลิศอันดับหนึ่งในโครงการ 'ปั้นหมึก Contest' กับหัวข้อ 'Begin Again อยากเริ่มต้นใหม่อีกครั้ง' และที่พิเศษยิ่งขึ้นไปอีกคือนิยายรักเรื่องนี้เป็นผลงานจากนักเขียนใหม่แกะกล่องของสำนักพิมพ์อีกด้วย ถึงจะเป็นนักเขียนใหม่ของ LOVE แต่นักเขียนเจ้าของนามปากกา 'กิตติศักดิ์ คงคา (นายพินต้า)' เคยมีผลงานออกมาไม่น้อยแล้ว ดังนั้น LOVE รับประกันฝีมือและความสนุกของเรื่อง 'ภารกิจทวงคืนแฟนใหม่' ได้เลยล่ะ

สำหรับนิยายโรแมนติกคอมเมดี้เรื่องนี้จะพานักอ่านไปร่วมเอาใจช่วย 'พอใจ' ผู้ตรวจสอบบัญชีสาวที่บังเอิญไปได้ยินเรื่องการขอพรกับดาวตกที่จะทำให้ผู้ขอพรเปลี่ยนแปลงเรื่องราวในอดีตได้... เธอมีสิ่งที่ค้างคาใจมาตลอดอย่างการทำตามความฝัน สอบเข้าคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และได้เป็นสถาปนิก จึงเป็นเหตุให้ตัดสินใจเอ่ยขอพรกับดาวตกในคืนเบญจเพสไป แต่การจะได้บางอย่างมานั้นกลับทำให้เธอต้องสูญเสียบางอย่างไป และสิ่งที่สูญเสียไปเป็นสิ่งที่สำคัญมากอย่างความรักที่ดีและสวยงามของเธอ ภารกิจทวงคืนแฟนใหม่จึงเริ่มต้นขึ้น

พอใจจะใช้วิธีไหนทำให้ 'เมทิตย์' คนรักเก่าของเธอกลับมาตกหลุมรักกันอีกครั้ง แล้วทั้งคู่จะได้ลงเอยกันหรือไม่ พลิกหน้าถัดไปแล้วร่วมลุ้นไปพร้อมกันเลยล่ะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

กิตติศักดิ์ คงคา จบการศึกษาระดับปริญญาตรีจากคณะเภสัชศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล มีผลงานการเขียน 3 นามปากกาด้วยกัน ได้แก่ กิตติศักดิ์ คงคา (วรรณกรรมทั่วไป) นายพินต้า (นวนิยายสำหรับวัยรุ่น) และลงทุนศาสตร์ (สารคดีการเงินการลงทุน)

ผลงานหนังสือที่ผ่านมา ได้แก่ มนุษย์ชิมเต๋ากับเรื่องเล่าสี่ขาตัว (หนังสือดีเด่นจากกระทรวงศึกษาธิการ) เกียร์สี่ขา กับ กาวนั้สี่ฟุ่่น (ละครช่อง GMMTV) ใครคืออองชองเต (ละครช่อง GMMTV) โอบปาติกะอำพราง (Shortlist เซเว่นบุ๊คอวอร์ด) จวบจนสิ้นแสงแดงดาว (ความน่าจะอ่านปี 2021 และ Longlist S.E.A. Write Award 2021) ภารกิจทวงคืนแฟนใหม่ (รางวัล ปันหมึก Contest) และหนังสืออื่นอีกจำนวนหนึ่ง

กิตติศักดิ์ คงคา

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย LOVE ได้ที่

www.facebook.com/withlovestory

บทที่ 1 มหัศจรรย์แห่งดาวตก

1)

"ตึกนั้นมีชีวิต"

เสียงทุ้มที่คุ้นเคยดังขึ้นข้างหู ฉันไม่ได้ตกใจอะไร แต่กลับคลี้มออกมาด้วยความรู้สึกตืออย่างบอกไม่ถูก เบือนหน้าไปน้อยๆ ก็พบกับชายเจ้าของใบหน้าคมคายที่สวมกอดเข้ามาทางเบื้องหลัง วางคางได้รูปไว้บนไหล่ ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นนางเอกในนวนิยายชวนฝันที่ไม่ปาน

"ล้อพอใจหรือคะ"

ฉันตอบไปอย่างแกล้งกระแจะกระงอด อีกฝ่ายจึงหัวเราะออกมาเบาๆ อย่างผ่อนคลายเป็นกันเอง เมทิตย์ขยับไปนั่งบนที่นั่งว่างอีกด้าน บาร์บนชั้นนาคาดฟ้าของโรงแรมหรูเจียบสงบ มีลูกค้ายเพียงสองคนคือฉันและคนรักเท่านั้น ที่เหลือเป็นบริการที่หลบฉากกันอยู่เจียบๆ คินนี่ที่นี้ถูกปิดเพื่อความเป็นส่วนตัว

"เปล่าสักหน่อย" เมทิตย์ตอบด้วยรอยยิ้มสว่างไสว "ผมรู้จักคุณดีต่างหากถึงพูดออกมา เวลาคุณเห็นตึกไหนสวยถูกใจ คุณก็มักจะชมว่าตึกนั้นมีชีวิต แต่ถ้าตึกไหนดีไซน์ได้น่าขัดใจ คุณก็จะบอกว่าตึกนั้นตายไปแล้วใช่ไหมล่ะ คุณนักบัญชีผู้หลงรักสถาปัตยกรรม"

เขาตอบไม่ผิดเลยแม้แต่บ่อย ฉันเรียนจบจากคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี ทำอาชีพผู้ตรวจสอบบัญชี แต่ความจริงแล้วฉันหลงใหลใฝ่ฝันในการก่อร่างวางแบบสิ่งปลูกสร้างมากกว่าสิ่งไหน ฉันอยากเป็นสถาปนิกมาตั้งแต่เด็ก แต่ไม่มีความกล้าพอที่จะบอกแม่อย่างตรงไปตรงมา สุดท้ายก็เอาแต่เงียบ เลือกลงทางเดินที่แม่แนะนำ ฉันคิดว่านั่นเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดอย่างน้อยก็เท่าที่สมองของเด็กวัยนั้นจะคิดได้ และสุดท้ายฉันก็พบว่านั่นไม่ใช่สิ่งที่ใช่สำหรับฉันเลย

"ฉันไปเข้าห้องน้ำเดี๋ยวนะคะ"

เมื่อฉันหันหน้ามาจากห้องฟ้าที่เต็มไปด้วยความมืดของกรุงเทพมหานครวันนี้ ก็เห็นคนรักหนุ่มกำลังยกโทรศัพท์มือถือถือค้างอยู่ เขาชอบแอบถ่ายรูปรูปของฉันที่เปลือยเพื่อเก็บไว้ดูเล่น เปิดอินสตาแกรมลับที่ติดตามกันอยู่แค่สองคน เขาพยักหน้า ฉันจึงลุกเดินออกไป

ฉันเดินออกมาจากส่วนบาร์ขนาดเล็กที่เมทิตย์จองไว้เป็นพิเศษในคืนนี้ เดินตรงเข้าไปในส่วนโรงแรมที่มีห้องอาหารอันรวมอยู่ด้วย กวาดสายตาไม่นานก็เจอกับห้องน้ำหญิง ฉันเดินเข้าไปในห้องหนึ่ง ปิดประตูลงกลอนก่อนจะหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูอย่างติดนัย

"ฉันบอกแกแล้วว่าเป็นเรื่องจริง"

เสียงผู้หญิงที่ฉันไม่เห็นหน้าดังลอดเข้ามาจากบริเวณอ่างล้างมือหน้ากระจก ฉันขมวดคิ้วเล็กน้อยแต่ก็ไม่ได้ตั้งใจอะไร คนพูดอาจจะไม่คิดว่ามีใครอยู่ในห้องริมสุดของห้องน้ำนี้

"เบญจเพสของแกมีแค่ครั้งเดียว ฉันบอกแกแล้วให้คิดดีๆ ไม่ใช่มาขอเล่นแบบนี้"

ประโยคต่อมาทำเอาฉันสงสัยขึ้นมาอย่างอดไม่ได้ มือที่กำลังกดโทรศัพท์เล่นหยุดชะงัก เปลี่ยนเป็นตั้งใจฟัง เบญจเพสที่แปลว่าอายุยี่สิบห้าปีอย่างนั้นนะหรือ

"ฉันบอกแล้วว่าพรศักดิ์สิทธิ์ในวันที่อายุครบเบญจเพสเป็นเรื่องจริง"

คนพูดถอนหายใจยาวเหยียดอย่างระอาใจเสียเต็มประดา "แกว่าใหม่ว่าการจะหาดาวตกได้ในวันที่อายุครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ในชีวิตเนี่ยมันไม่ใช่เรื่องง่าย ชีวิตแกมีวันนี้แล้ววันเดียวนะ"

รู้ตัวอีกทีฉันก็นิ่งฟังทุกคำในประโยคนั้นอย่างตั้งใจ

"ใช่สิ แกขอได้ครั้งเดียว" เสียงนั้นติดจะรำคาญ "นี่แกใช้พรวิเศษย่นเวลาได้ครั้งเดียวในชีวิตย้อนกลับไปซื้อหอยงวดที่แล้วเนี่ยนะ แล้วซื้อแค่เลขท้ายสองตัวได้มาสองพัน คุ่มใหม่เนี่ยกับพรวิเศษครั้งเดียวในชีวิตของแก" ครั้งเดียวในชีวิต?

"ไม่ได้ ต่อให้คืนนี้มีดาวตกอีกแกก็ขอไม่ได้แล้ว ฉันก็ย้านักย้าหนาแล้วไม่ว่าจะขออะไรก็ให้คิดให้ดีเสียก่อน อย่าทำอะไรเล่นๆ"

ขอพรต่อหน้าดาวตก?

"แกไม่ได้ย่นเวลากลับไปจริงๆ แค่อึดที่แกขอจะเปลี่ยนไป แล้วจะส่งผลมาถึงปัจจุบันด้วย เหมือนอย่างที่แกขอให้ตัวเองได้ซื้อหอยงวดที่แล้ว เพราะรู้ว่าหอยงวดที่แล้วออกเลขอะไร แต่แกไม่ได้ไปผลในอดีตรึจริงๆ แกแค่ขอให้ตัวเองในอดีตได้ซื้อหอยงวดนั้น แล้วแกก็ไปซื้อ จนได้เงินมาเพิ่มในกระเป๋าสองพันตอนที่แกขอเสร็จแล้ว"

ย่นเวลากลับไปแก่อึด?

"ฉันจะไปรู้แกเหอว่าทำไมแกถึงซื้อแค่ใบเดียว แกอาจจะหาซื้อไม่ได้ ไม่ชอบเล่นการพนัน หรือไม่ก็ไม่เชื่อโผยห่วยที่ตัวเองหามาได้ก็ได้ ทั้งหมดมันจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ"

เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ?

"ทำใจเถอะ" เสียงนั้นเหมือนจะเปลี่ยนเป็นปลอบใจ "แกขอได้แค่ครั้งเดียว ผ่านไปแล้วก็ผ่านไป อย่างน้อยแกก็ได้เงินมาสองพัน"

มือที่กำลังจับโทรศัพท์ของฉันสั้นน้อยๆ ภาพหน้าจอกที่เป็นรูปสถาบันตยกรรมงตงามนั้นเหมือนจะร้องเรียกอะไรบางอย่าง อะไรบางอย่างที่อยู่ท่ามกลางความสับสนไม่เข้าใจตีกันไปตีกันมาละอะในหัวสมอง

เต็มไปหมด ย้อนเวลาตอนอายุเบญจเพสอย่างนั้นหรือ โลกนี้มีสิ่งมหัศจรรย์แบบนั้นอยู่จริงหรือเปล่านะ

"คุณคะ"

ฉันตัดสินใจเปิดประตูออกไปพร้อมกับคำถามที่อื้ออึงอยู่ในหัวเต็มไปหมด แต่ก็ว่างเปล่า ผู้หญิงเจ้าของเรื่องราวแปลกประหลาดนั้นหายไปแล้ว อ่างล้างมือยังคงเปียกชื้น ประตูกิ่งคังสนั่นไหว เหมือนเธอเพิ่งจะหายไปเมื่อครู่นี้เอง ฉันรีบเดินตามออกไปแต่ก็พบกับทางเดินที่ว่างเปล่า เชื่อมต่อไปได้หลายทิศทาง ไม่รู้ว่าจะไปหาคำตอบที่แสนพิศวงนั้นได้จากที่ใด

"พอใจ คุณเป็นอะไรหรือเปล่า"

ไม่ใช่ผู้หญิงปริศนา แต่กลับเป็นเมทิตย์ที่เดินมาจากทางเดินอีกด้านหนึ่ง เรียกฉันไว้แทน ฉันเลิกก้าวขึ้นอย่างสงสัย อีกฝ่ายจึงรีบตอบกลับมา

"ผมเป็นหวง เห็นคุณหายไปนาน กลัวว่าจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นหรือเปล่า"

"เปล่าค่ะ พอดีเพื่อนชักมาบ่นอะไรให้ฟังเลยตอบเพลินไปหน่อย"

ฉันตอบไปอย่างแก้เก้อทำตัวไม่ถูก เมทิตย์จึงชวนฉันเดินกลับไปบาร์ส่วนตัวที่ตั้งอยู่อีกฟากหนึ่งของดาดฟ้าโรงแรมหรู ลมเริ่มแรงขึ้นแล้ว เขาจึงหยิบผ้าพันคอมาคลุมไหล่อันเปลือยเปล่าของฉันไว้ เสียงขอบคุณดังขึ้นแผ่วเบาขณะที่ประตูบาร์เปิดออกอีกครั้ง

"ไปคูติกของคุณกัน เมื่อกี้ผมยังไม่รู้เลยว่าคุณหมายถึงตึกไหน"

เมทิตย์จูงมือพาฉันเดินไปที่ดาดฟ้ากว้าง ท้องฟ้าของกรุงเทพมหานครมืดมิดเช่นทุกครั้ง ไม่มีดาวแม้แต่ดวงเดียว หากแต่ขมุกขมัวไปด้วยความซีดจางของอากาศอันหนักอึ้ง แต่ฉันก็หลงรักเมืองสีหมอนี้จับใจ

00.00 นาฬิกา

เสียงร้องเตือนเบาๆ ดังมาจากนาฬิกาข้อมือของเมทิตย์ ฉันหันไปมองยืมๆ และนั่นก็เป็นจังหวะเดียวกับที่เสียงระเบิดเบาๆ ดังขึ้นที่ตึกสูงของอีกฝั่ง พลุ่สีสวยสว่างจ้าขึ้นท่ามกลางค่าคืนอันแสนมืดมน สว่างจนรู้สึก

อบอุ่นเหมือนกับโดนสวมกอดไว้ด้วยรักที่แสนคุ้นเคย

"สุขสันต์วันเกิดนะ พอใจของผม"

ดวงตาคู่สวยนั้นยิ้ม ริมฝีปากสวยนั้นก็ยิ้มเช่นกัน ฉันยิ้มตอบ ก่อนจะ
ถูกดึงร่างเข้าไปตรงหน้าเขา ในเวลาเดียวกันกับที่ท้องฟ้ายังคงเจิดจ้าไป
ด้วยพลุที่แตกเป็นประกาย

เมທີธย์ประทับรอยยิ้มพิศอย่างแผ่วเบา

รอยยิ้มชิ้นนั้นยังคงให้ความรู้สึกคุ้นเคยไม่เปลี่ยนแปลง ฉันเผยอ
ริมฝีปากรับอย่างโหยหากคนตรงหน้าอย่างบอกไม่ถูก เนื้อตัวร้อนวูบวาบ
ระคนด้วยความยินดีในวันเกิดอายุครบเบญจเพสของตนในวินาทีนี้
มือแข็งแกร่งของเขาเลื่อนไถ้มาสัมผัสที่แผ่นหลัง ก่อนจะค่อยๆ ดึง
ผ้าพันคอออก เผยให้เห็นผิวบริเวณหัวไหล่และท่อนแขนที่เปลือยเปล่า
รับกับชุดกระโปรงยาวสีครีมเข้ารูปที่เผยให้เห็นส่วนโค้งส่วนเว้าของ
ทรวดทรงไปจนจรดต้นขา

มือของเมທີธย์เลื่อนลงมาที่กลางหลังของฉัน สัมผัสนั้นเรียกความรู้สึก
วาบหวามให้แผ่ซ่านไปทั่วทั้งตัว ในขณะที่กลิ่นจุมพิตรสหอมหวานก็ยังคง
อยู่ไม่ห่าง สลับกับการทำความรู้จักกันอีกครั้งและอีกครั้ง ซ้ำไปซ้ำมา
รสชาติของเขาหอมหวานเหมือนเหล้ารสจางที่เจืออยู่ในแก้วเครื่องดื่มสีสวย
ชิมเพียงครั้งแรกก็สามารถทำให้จิตใจหลงใหลได้ทันที อยากรจะลองลิ้มรส
อีกครั้ง หอมหวานจนลิ้มรสชาติฝาดเผื่อนที่แผ่วไว้ในตอนท้ายสุด อันเป็น
รสชาติแห่งความมัวเมาที่ซ่อนเร้นไว้ให้ลุ่มหลงไม่รู้ลืม

"ไปที่ที่มีแต่เราสองคนดีไหม"

เขากระซิบ และฉันก็พยักหน้ารับอย่างแผ่วเบา

2)

จูบของเมທີธย์เริ่มต้นเป็นปฐมบท

การที่ฉันกับเขาเจอกันและรักกันแบบนี้ไม่ใช่แค่ครั้งแรก ตลอด

ความสัมพันธ์ที่ยาวนานร่วมสิบปีของเราผ่านร้อนและหนาวมามากมาย ระหว่างนั้นก็ยังมีบางที่ร้อนวูบวาบราวกับขนมหวานของปีศาจที่ชวนให้ลุ่มหลง ดังเช่นที่กำลังเกิดขึ้นในขณะนี้

เขาแทรกตัวเข้ามาทำความรู้จักในริมฝีปากของฉันอีกครั้ง

รสชาติของชายหนุ่มหอมหวานทั้งยังชุ่มชื้น คละเคล้าไปด้วยความแปร่งปร่าที่ตะอูยปลายลิ้น ไม่ถึงกับขมแต่ก็ชวนโหยหาราวกับยาเสพติด ฉันชอบเวลาที่เรารู้สึกกันมากที่สุด ใบหน้าของเขาจะอยู่ห่างไปแค่เสี้ยวอณูกัน ฉันรู้สึกเหมือนเป็นเจ้าของเขาอย่างแท้จริง

"คุณพระเอกหนุ่มทำไมรีบร้อนจังคะ"

ฉันแกล้งกระเซ้า คนตรงหน้าจึงชะงักไปชั่วครู่ ก่อนจะเปลี่ยนเป็นเสียงหัวเราะอย่างแผ่วเบา เขาและฉันกำลังอยู่บนเตียงในห้องพักกว้างขนาดพิเศษที่มีความเป็นส่วนตัวถึงที่สุดบนตึกสูง ทิวทัศน์เปิดกว้างเผยให้เห็นสวนสาธารณะสีเขียวเข้มที่อยู่อีกด้านของมุมเมือง ไม่ต้องกังวลว่าใครหรืออะไรจะมาแอบลอบมองความสัมพันธ์ตรงหน้านี้ ระหว่างดาราหนุ่มชื่อดังกับแฟนสาวบนเตียงนอนนุ่ม คลุมไว้ด้วยผ้าห่มแค่บางส่วน กับอาการที่กำลังจะผลัดออกในไม่ช้า

เขาก็มลลงจูบอีกครั้งที่เนินไหล่อันเปลือยเปล่า

สัมผัสนั้นปลุกความร้อนราวกับเป็นกระแสไฟฟ้าอ่อนๆ ที่แผ่กระจายเร่ร้อนไปทั่วสรรพางค์ ลมหายใจของฉันหอบถี่ขึ้นโดยไม่ทันรู้สึกตัว ความเปียกชื้นนั้นไล่ลามลงมาสู่เบื้องล่างอย่างชุ่มฉ่ำ มือของคนตรงหน้าค่อยๆ ปลดชุดกระโปรงยาวออกอย่างช้าๆ ราวกับพิธีกรรม ไปถึงขั้นส่วนอื่นๆ ด้วยรอยยิ้มที่ประกอบไปด้วยฟันที่เรียงซี่สวยนั้นสว่างอยู่ในความมืด ราวกับเป็นดาวดวงเดียวท่ามกลางคืนมืดมิดของเมืองหลวง

"ผมไม่เคยใจเย็นกับคุณได้สักครั้ง"

เขาพูดพร้อมชันตัวขึ้น ปลดเสื้อเชิ้ตขนาดพอดีตัวออกอย่างรวดเร็ว ถึงแม้ว่าจะเห็นมาหลายต่อหลายครั้งทั้งด้วยสายตาตัวเองและผ่านหน้าจอ

โทรทัศน์ แต่เรื่อนร่างตรงหน้าทีใครต่อใครต่างกล่าวขวัญกันว่าสมบูรณ์แบบ
ก็ทำเอาใบหน้าของฉฉร้อนผ่าวขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

แสงและเงาวิบวาบทำให้มัดกล้ามเนื้อของเมทิตย์ชัดเจนกว่าทุกครั้ง

เมทิตย์เป็นนักแสดงอันดับหนึ่งของช่องโทรทัศน์อันดับต้นๆ ของ
ประเทศ แม้จะไม่ใช่ช่องอันดับหนึ่ง แต่การเลือกอยู่ในช่องเบอร์รอง
กลับทำให้เมทิตย์เป็นนักแสดงอันดับหนึ่งของช่องได้ มีผลงานการแสดง
ปีละประมาณสามถึงห้าเรื่อง และทุกเรื่องเขาก็เป็นพระเอกเสมอ เมทิตย์จึง
ต้องดูแลรักษาสภาพร่างกายยิ่งชีพ นั่นเป็นอีกงานหนึ่งที่ชายหนุ่มต้องทำ
หลังของเขาผึ่งผายสมชายชาตรี

ไหล่กลมได้รูปรับกับมัดกล้ามเนื้อต้นแขนใหญ่ขนาดที่พอจะเห็นส่วนโค้ง
ส่วนเว้า แต่ไม่ถึงกับเป็นก้อนเนื้อที่ใหญ่โตจนเกินไป รอยเส้นเลือดปูดโปน
บริเวณท่อนแขนสร้างเสน่ห์ให้เขาได้อย่างประหลาด เหมือนกับพระเจ้า
บรรจงสร้างร่างกายนี้ขึ้นมาอย่างตั้งใจ และร่องรอยเหล่านี้ก็ใส่ไว้เพื่อบ่งบอก
ถึงความเป็นมนุษย์

เมทิตย์ยิ้มเจ้าเล่ห์อย่างที่มีมักจะเห็นได้ในเวลานี้เสมอ

สายตาไล่ลงมาปะทะกับแผ่นอกหนาที่ขึ้นรูปนูนสวย สะอาดสะอาด
และดึงดูดยอดสายตาให้ไล่ลงไปตามเส้นแบ่งกลางลำตัวที่คมชัดอย่างคนที
ออกกำลังกายหนักและสม่ำเสมอ หน้าท้องไม่หนาแต่กลับเผยให้เห็น
ก้อนเนื้อนูนหกลูกอย่างชัดเจน ยิ่งผิวขาวสว่างของเขามีเหงื่อที่กำลังซึม
ออกมาน้อยๆ ก็เหมือนจะยิ่งเล่นกับเงาให้แต่ละมัดกล้ามเนื้อเด่นชัดมาก
ยิ่งขึ้น

เขาค่อยๆ ปลดเข็มขัดและกระดุมกางเกงออก

ภาพรอยยิ้มราวกับหมาป่าร้ายและอาภัพที่ค่อยๆ ปลดเปลื้อง
อารมณ์ช่วงล่างออกทำเอาฉฉเป็นหน้าหลบด้วยความเขินอาย แต่มีอื้น
ค่อยๆ จับใบหน้าของฉฉให้กลับมาดูอีกครั้ง ชายหนุ่มจากละครดังเรื่องล่าสุด
คนนั้นยื่นเปลือยเปล่าต่อหน้าฉฉ แสงไฟจากกรุงเทพมหานครที่ฉายวิบวาม

มาจากกระจกกว้างอาบรังตรงหน้าให้ดังตามจนหัวใจฉันเริ่มจะเต้นผิตจั่งหวะ
เมทีตย์ก็มลงจูบอีกครั้ง แต่ครั้งนี้ร้อนแรงราวกับเป็นบทเพลงทำนองใหม่
มือของเขากวาดกายสะเปะสะปะไปตามเนื้อตัว ส่วนมือของฉันก็คล่อง
สอดประสานเข้ากับท่ายทอยของอีกฝ่าย รสจูบกระซ้นและไกล่ซิดกว่าเก่า
เสียงลมหายใจหวนเบาต้งขึ้นถี่ๆ ในห้องรโหฐาน เขาพาฉันดำดิ่งลงไป
จนแทบจะหายใจไม่ออก หลงว้ายในทะเลมธุรสหวาน

ริมฝีปากเผยอรักรันนั้นเอาไว้นบอ

เขาก็มลงใช้มือกอดจนร่างกายแทบจะกลืนเป็นหนึ่งเดียว เหงื่อซื้น
ที่ผุดขึ้นมาตามเวลาที่ผ่านไปราวกับจะเป็นสิ่งที่เชื่อมประสานเราเอาไว้
เมทีตย์ก็มลงไปทดลองรสชิมผิวเนื้อของฉันอย่างระเริงเล่น ฉันได้แต่ใช้
ปลายนิ้วกดไปที่หัวไหล่และลำคอของอีกฝ่าย ระวังไม่ให้เล็บข่วนผิวของเขา
จนเป็นรอย

"คุณสวยเหมือนเดิมเลย"

เขาพูดกับฉันพลางดึงตัวเองออกไปพินิจพิจารณาร่างกายที่เปลือยเปล่า
ของฉันบ้าง ดวงตาคู่นี้ระยิบระยับเป็นประกายจนฉันต้องเบือนหน้าหลบ

"ฉันมีแฟนเป็นดาราเบอร์หนึ่งของช่องนี้คะ ถ้าไม่สวยเหมือนเดิม
ก็คงจะตกกระป๋อง" ฉันแกล้งพูด

"โธ"

"โธอะไรคะ"

"คุณพูดเหมือนไม่รู้จักรัฒม ตอนที่ผมเดินเข้าไปจีบคุณตอน ม.สี่
ผมหลงรักคุณแบบไหน ตอนนีผมนก็หลงรักคุณแบบนั้น"

เขาพูดพร้อมก้มลงจูบบริเวณตรงกลางเนินเหนืออก ราวกับจะประทับไว้
เป็นสร้อยห้อยคอวิเศษที่ไม่มีใครมองเห็น เหมือนความรักที่จะติดตามฉัน
ไปทุกที่

"ฉันก็เหมือนกัน" ฉันลูบไล้เส้นผมของแฟนหนุ่ม "หลงรักคุณเหมือนเดิม"

ฉันเผยอริมฝีปากขึ้นรับจูบอีกครั้ง จุมพิตนั้นระเร้อยอยู่บริเวณ

ริมฝีปากงามเพียงชั่วคราว ก่อนจะค่อยๆ ไล่ลงไปเบื้องล่าง ชูกใช้หน้าท้องที่แบนราบ หยอกเอิ้นล้อเล่นอย่างเคยคุ้น ก่อนจะขึ้นมากกระซิบที่ริมใบหูอีกครั้งเหมือนทุกครั้ง นั่นเป็นสิ่งที่ทำให้ฉันหลงรักเขาที่สุด

"คุณโอเคไหม"

เสียงหนักแน่นที่ตั้งคำถามถึงความยินยอมพร้อมใจทุกครั้งตั้งแต่ครั้งแรกจนถึงครั้งนี้ ไม่มีสักครั้งที่เขาลืม และหากมีสักครั้งที่ฉันบอกว่าไม่ทุกอย่างจะจบสิ้นลงอย่างสุภาพที่สุด แม้กระทั่งจะขอเปลี่ยนเป็นนอนกอดกัน เมທີศย์ก็จะขออนุญาตก่อนเสมอ ความเป็นสุภาพบุรุษอย่างหาได้ยากยิ่งเช่นนี้ทำให้ฉันหลงรักทุกความเป็นตัวเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเวลาแบบนี้ เวลาที่เขาส่งสายตาอ่อนราวกับเป็นเด็กตัวน้อยๆ คนหนึ่ง

"โอเคค่ะ"

ฉันตอบกลับไปที่ริมใบหูของเขาเช่นกัน ใบหน้านั้นจึงฉายรอยยิ้มสว่างกว้างตอบกลับมา มือของเขาลูบไล้ไปตามเนื้อตัวอย่างคนที่รู้จักกันมานานแสนนาน ฉันขบริมฝีปากเบาๆ เมื่อทุกอย่างกำลังจะเริ่มต้นขึ้น และฉันก็ถูกประทับด้วยจุมพิตอีกครั้ง

"เมທີศย์"

ฉันเรียกชื่อเขาออกมาด้วยความรู้สึกวาบววม เนื้อตัวร้อนรุ่มราวกับมีไฟลามเลียจากทุกบริเวณของเนื้อผิว ชายหนุ่มค่อยๆ ขยับตัวอย่างเชื่องช้าไปตามจังหวะ มือของฉันสัมผัสที่ท้ายทอยของเขา ลมหายใจเหนื่อยหอบค่อยๆ กระชั้นขึ้นเป็นท่วงทำนองผสานกับช่วงเวลาที่ร่างกายทั้งสองต่างโอบรับซึ่งกันและกันไว้อย่างแนบแน่นในอ้อมกอด

"พอใจ"

ชายหนุ่มตอบกลับ ท่ามกลางช่วงเวลาหอมหวานที่ล่องลอยจนเหมือนความสุขจะทะลักล้นออกมาจนหายใจไม่ได้ เสียงหอบสั้นถี่ เสียงของการเคลื่อนไหวร่างกาย นิ้วมือเขากดแผ่นหลังฉันไว้นั่น เสียงเรียกชื่อกันซ้ำๆ ดังสลับกันไปมาในห้องกว้าง ฉันจ้องตาเขา สบมอง ราวกับจะร้องขอ

ห้วงรักพิเศษอะไรบางอย่าง

เขาก็้มลงจูบ

หน้าหนาว ยาวนาน ในขณะที่ร่างกายของคนทั้งสองต่างเคลื่อนไหว ผสานกลมกลืนกันเป็นหนึ่งเดียว เหงื่อเปียกชื้นโซลุ่มร่างของเขาและฉัน ไ่ว้จนชุ่ม อ้อมกอดที่ขึ้นและเกี่ยวกระหวัดกันไปมา ผสานกับจังหวะที่ถี่ขึ้น ถึ้ขึ้น และถี่ขึ้น

"ผมรักคุณ"

เขาเห็น้อยหอบ และฉันเองก็รู้สึกได้เช่นกัน

3)

ฉันยังคงร้องเรียกชื่อเขาอีกหลายครั้ง

ห้องอาบน้ำของโรงแรมกว้างขวาง ่างอาบน้ำขนาดใหญ่ไปแช่ได้ สองคนสบายๆ มีระบบแรงดันน้ำที่ทำให้ร่างกายผ่อนคลายจากความเหน้อยล้า แต่ในขณะที่เดียวกันกลับเร่งเร้าความรู้สึกทางกล้ามเนื้ออย่างประหลาด และมือของเขากับฉันก็เกาะเกี่ยวกันในสายน้ำแผ่วเบา

"แล้วจะมาบ่นว่าฉันทำคุณเป็นรอยไม่ได้นะ"

เสียงพูดเห็น้อยหอบ หลังออกจากห้องน้ำฉันก็พรี้าเรียกชื่อเขาบนเตียงนอนเรียบนุ่มอีกครั้ง ลมหายใจก็แหงว่วินไปด้วยความรู้สึกที่พุ่งฟู อยู่เ็นอก อัดแน่นจนแทบจะระเบิดออกมาเป็นความสุข ดวงตาของเขาเงยขึ้นสบทันที ทั้งที่ร่างกายยังคงขยับไปด้วยจังหวะเดิม

"ผมก็บอกให้คุณใส่เล็บบลอมเอาไป" เขาพูดขณะอยู่ในท่วงทำนองเร่งเร้า "เดี๋ยวจถึงเวลาผมจะบรรจงถอดออกให้ทีละนิ้วเลย"

"ลำบากจะตาย เกะกะ แล้วก็หักงายอีก" ฉันหอบ

"งั้นคุณก็ใช้นิ้วกดแทนไป อย่าใช้เล็บบจิก ยังไงผมก็ชอบนิ้วของคุณในเวลาแบบนี้อยู่ดี"

เมທີธย์ตอบทั้งที่ยังรักษาจังหวะไว้ในห้วงเดิม ครั้งหนึ่งฉันเคยเปลอ

ใช้เล็บข่วนเขาจนเป็นรอย โชคดีที่ไม่ได้เป็นแผลชัดเจนมากนัก ฉันต้องสอนให้เขาใช้พวกคอนซีลเลอร์กลบรอยแผลไว้เวลาที่จำเป็นต้องถอดเสื้อถ่ายภาพงาน หลังจากนั้นฉันก็จำเรื่องนี้ได้ขึ้นใจ ใช้นี้วัดก็ได้ แต่ห้ามใช้เล็บ

"ไว้ผมแก่จนไม่ต้องถอดเสื้ออวดใครแล้ว ผมจะให้คุณข่วนจนพอใจเลย ทุกวันก็ได้ ผมไม่เกี่ยง"

ชายหนุ่มพูดหลังจากกอดร่างของฉันไว้แน่นนานสักชั่วโมงลมหายใจได้ก่อนจะปล่อยตัวลงมานอนแผ่หมดแรงอยู่ข้างๆ แต่ไม่นานก็ขยับตัวไปหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดตามเนื้อตัวของฉันอย่างแผ่วเบา ฉันจึงดึงผ้าห่มมาคลุมร่างไว้

"ไปอาบน้ำกันนะ จะได้สบายตัว"

เขาเอ่ยชวน ขยับตัวจะไปหาผ้าขนหนูผืนใหม่มาให้ แต่ฉันปฏิเสธไปด้วยเสียงหนักแน่น แต่ก็ป็นเสียงหัวเราะไว้ในตอนท้ายเบาๆ

"คุณไปก่อนเถอะ ขึ้นอาบด้วยกันอีก เดี่ยวคืนนี้ก็ไม่ได้นอนกันพอดี พรุ่งนี้คุณมีงานด้วยนี่ เดี่ยวก็โทรมแม่โทรอก" ฉันพูด

"นั่นผมอาบก่อนนะ ผมอาบไม่นาน"

ตอนแรกเหมือนเมทิตย์จะไม่เห็นด้วยสักเท่าไร แต่พอได้ยินประโยคนั้นสุดท้ายเขาก็ยอมรับในเหตุผล เปลี่ยนมายิ้มให้ หอมแก้มเบาๆ และหยิบผ้าขนหนูเข้าห้องน้ำแทน

สายตาของฉันหันไปมองท้องฟ้ากรุงเทพมหานคร

กลางคืนมืดมิดนี้สวยงามอย่างประหลาด ฉันชอบบรรยากาศยามกลางดึกที่สุด ดึกสูงต่างๆ พวกมันเปิดไฟอวดโฉมให้เห็นเป็นร่างเงา ยิ่งมิดยิ่งกลมไม่ให้เห็นสภาพผังเมืองที่สับสนปนเปของที่นี่ เหลือไว้แต่เพียงสถาปัตยกรรมที่ฉายชัดเป็นเค้าโครง อาบด้วยแสงประดิษฐ์บ้าง แสงธรรมชาติบ้าง

มือหยิบผ้าห่มหนาเทอะทะขึ้นมาห่อร่างไว้ ก่อนจะทรงตัวลุกขึ้นเดินตรงไปยืนอยู่ริมหน้าต่างกว้าง ฉันคบกับเมทิตย์มาสิบปีแล้วตั้งแต่สมัย

มัธยมปลาย เขาเข้ามาทำความรู้จักที่โรงเรียนกวดวิชาที่สมัยนั้นใครๆ ก็ไปกัน เจอกันบ้างไม่เจอกันบ้าง แล้วแต่ว่าจะมีดวงสมพงศ์ให้ลงเรียน วิชาเดียวกันในเวลาเดียวกันหรือไม่ เขาทำตัวเป็นเพียงเพื่อนที่เรียนพิเศษ อยู่แบบนั้นเป็นทอม ก่อนจะกล้าขอเบอร์โทรศัพท์มือถือ และเริ่มโทรมาจีบ อย่างผู้ชายคนหนึ่ง

จากสิบห้าจนยี่สิบห้า ก็ครบเวลาสิบปี

ฉันจะอายุครบเบญจเพสในวันนี้ คินนี่ ตัวเลขพิศวงที่ว่ากันว่าจะนำมา ซึ่งการเปลี่ยนแปลงระดับเปลี่ยนหน้าเปลี่ยนหลังมาให้ชีวิตใครต่อใครหลายคน แต่จะใช้ฉันด้วยหรือไม่ ฉันก็ไม่อาจคาดเดารับรู้ได้ แต่อย่างน้อยฉันก็ยังมิ เมທີธย์อยู่ เขาที่สัญญาว่าจะไม่จากกันไปไหนไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้นก็ตาม

"เบญจเพส..."

เสียงของฉันเอ่ยรำพึงขึ้นเบาๆ อย่างสะตูดกับความคิดอะไรบางอย่าง ฉันเองก็แทบจะลืมเรื่องราวที่เกิดขึ้นก่อนหน้านั้นไปหมดแล้ว ไชลี ก่อนที่ เมທີธย์จะร้องเพลงสุขสันต์วันเกิดให้ฉันฟัง ฉันได้ยินเรื่องราวประหลาด มาจากผู้หญิงคนหนึ่งที่ฉันเองก็ยังไม่เคยเห็นหน้า... ความมหัศจรรย์ของ ดาวตกในคืนเบญจเพส

ฉันขยิบตัวเข้าไปใกล้จนสัมผัสกับกระจกกว้างนั้น

ถึงแม้ว่าห้วงหนึ่งของความรู้สึกจะร้องต่อต้านถึงความไม่น่าจะเป็นไปได้ ของเรื่องเล่าอันแสนจะผิดที่ผิดทางนั้น แต่ยิ่งฉันเห็นปากคอนกรีตที่ประกอบ สร้างขึ้นมาด้วยอาคารสารพัดรูปทรงตรงหน้า หัวใจของฉันก็เหมือนจะถูก สูดหายใจไปด้วยความฝันในวันวานที่ไม่เคยถูกเติมเต็ม

'แกขอได้แค่ครั้งเดียว'

เสียงนั้นดังขึ้นอีกครั้งในหู

'อดีตที่แกขอจะเปลี่ยนไป'

อดีตที่เป็นบาดแผลที่ฉันอยากจะรักษามันให้หายขาด

'แล้วจะส่งผลมาถึงปัจจุบันด้วย'

หากว่าคำขอวิเศษนั้นเป็นความจริง

"ก็ไม่มีอะไรเสียหายนี้ แค่ลองข้าๆ"

ริมฝีปากขยับเป็นเสียงดังเท่ากระซิบ บอกย้ำกับตนเองราวกับต้องการหาที่พึ่งบางอย่าง ใจหลุดลอยไปเห็นภาพตัวเองกับแบบโครงสร้างอาคารสูง ภูมิทัศน์ที่อยู่รายรอบ คนจำลองที่เดินไปมาในแบบภาพสามมิติ โมเดล สีขาวสะอาดที่ประกอบสร้างเป็นชั้นๆ เห็นห้อง เห็นเครื่องเรือน และเห็นความผันอยู่ที่นั่น

ดาวตก...

หัวใจของฉันแทบจะหยุดเต้นเมื่อได้เห็นสิ่งที่ปรากฏตรงหน้า จุดเล็กๆ สว่างวาวขึ้นท่ามกลางผืนความมืดที่กางกันไว้เบื้องหน้า ตอนแรกฉันคิดว่ามันเป็นเพียงแสงไฟที่สะท้อนมาจากตัวเมืองเท่านั้น แต่เมื่อมันค่อยๆ วนตกลงมา ทั้งรอยเป็นทางยาว ฉันก็รู้ว่าปาฏิหาริย์มาเยือนชีวิตฉันแล้ว

"ฉันขอย้อนเวลากลับไปเลือกเรียนคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์แทน"

ฉันผลอยกมือทั้งสองขึ้นมากุมกันไว้อย่างร้องขอ พุดออกมาเสียงดังราวกับเป็นพิธีการบางอย่าง และเพียงวินาทีเดียว ฉันก็รู้สึกเหมือนมีมือที่มองไม่เห็นมาสูบอากาศจนหมดไปจากห้อง ตัวของฉันแข็งที่ทุกอย่างทำอะไรไม่ถูก ก่อนที่เท้าทั้งสองจะทรุดลงไปกองกับพื้นท่ามกลางกองผ้าห่มหนา

สะดุ้งตัวตื่นขึ้นมาอีกครั้งเพราะแสงที่สาดเข้ามาจนวนร้อนผิว ฉันลุกขึ้น สายศีรษะไปมาแบบงงๆ มองไปรอบด้าน ไม่มีร่องรอยของเมทิตย์อยู่ เขาคงจะออกไปทำงานแล้ว ฉันอาจจะหลับลึกจนปลุกไม่ตื่น เมื่อขยับตัวก็พบว่าตัวเองนอนอยู่บนเตียง ไม่ใช่กองอยู่ที่พื้นอย่างที่จำความได้ เมทิตย์คงจะอุ้มฉันกลับขึ้นมาอนบนเตียง

เกือบลืบทาพิกาลแล้ว

เมื่อฉันหันไปมองนาฬิกาของโรงแรมที่หัวเตียงก็ได้แต่เหลือหัวเราะออกมาเบาๆ หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาตั้งใจจะโทรไปหาคนรักเพื่อต่อว่าเล่นๆ

เสียหน่อยที่ไปโดยไม่ยอมปลุก แต่สัญชาตญาณบางอย่างก็ร้องเตือนให้ฉัน
อะใจ ไม่มีเบอร์โทรศัพท์ของเมທີธ้อยู่ในเครื่อง กดดูแล้วดูอีกก็ไม่มี
ย้อนดูจากประวัติการโทรก็ไม่มี บทสนทนาในแอปพลิเคชันต่างๆ ก็หาย
ไปหมด ราวกับเขาไม่มีตัวตนอยู่เลย

หัวใจฉันตกไปอยู่ที่ตาตุ่ม

แต่ยังไม่ทันได้ทำอะไร เสียงร้องเตือนของโทรศัพท์ก็ดังขึ้น จดหมาย
อิเล็กทรอนิกส์เกี่ยวกับเรื่องงานจำนวนมากถูกส่งเข้ามา และงานที่วุ่นนั้นก็
เป็นเรื่องสถาปัตยกรรมทั้งหมด ฉันนั่งอึ้งไปและเริ่มต้นทบทวนความทรงจำ
อีกครั้ง ก่อนที่โทรศัพท์จะร่วงหล่นจากมือไปอย่างแทบจะลึนสติ

ฉันได้เป็นสถาปนิกสมาใจแล้ว

ความทรงจำ ณ ตอนนี้นำบอกว่าในสมัยมัธยมฉันกล้าลุกขึ้นมาบอกแม่
อย่างตรงไปตรงมาจนหันเหไปเรียนด้านที่รักตามที่คาดหวังทุกอย่าง ตอนนี
ฉันทำงานอยู่ในบริษัทสถาปัตย์ระดับประเทศ และในความทรงจำนั้นก็ยิ่ง
บอกอีกว่าการที่ฉันเลือกหันเหไปเรียนด้านการออกแบบทำให้ฉันไม่ได้ไป
เรียนพิเศษสายสามัญอย่างที่เคย และนั่นทำให้ชีวิตนี้นั้นไม่เคยพบกับเมທີธ
เลยสักครั้ง

ฉันสูญเสียความรักที่ดีที่สุดในชีวิตไปเสียแล้ว!

บทที่ 2 ไม่ใช่ทั้งแฟนและแฟนเก่า

1)

"แกเนี่ยนะเคยคบกับเมทีตย์"

คำถามที่เต็มไปด้วยน้ำเสียงที่ไม่เชื่อถือนั้นเลยแม้แต่บัดนี้ฉัน
ฉันหันไปมองอย่างแข็งๆ จะว่าไปความจริงสิ่งที่พูดอยู่นี้ก็ไม่ใช่เรื่องที่จะ
เชื่อกันได้ง่ายนัก ปาฏิหาริย์พรวิเศษดาวตกในคืนเบญจเพส ขนาดคิดเอง
ก็ยังไม่ค่อยอยากจะทำเชื่อตัวเองเลย

"จริงสิ ฉันจะหลอกแกเล่นทำไมเล่า"

ฉันตอบพร้อมกับก้มหน้าลงดูตูดน้ำส้มปั้นที่ละลายจนไม่เหลือความอร่อย
ผู้ชายตรงหน้าคือชวิน เพื่อนรักจากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ คนที่ฉัน
ไม่เคยรู้จักมาก่อน จนกระทั่งพรวิเศษเปลี่ยนโลกให้กลับตาลปัตรไปหมด
ฉันเสียเพื่อนจากคณะบัญชีไปหมดแล้ว จึงบากหน้ามาปรึกษาชวินก็ไม่
น่าจะเสียหายอะไร

ความจริงแล้วพรวิเศษนี้ก็ทำงานได้อย่างน่ามหัศจรรย์

หลังจากคืนนั้น ความทรงจำใหม่ๆ ของฉันก็เข้ามาอยู่ในสมองได้
อย่างสมบูรณ์แบบ ฉันมีความรู้ด้านสถาปัตยกรรมอย่างครบถ้วน เขียนแบบ
วาดโครงสร้าง ใช้โปรแกรมแบบจำลองสามมิติได้อย่างคล่องแคล่วเหมือน

คนที่เรียนมาเต็มห้าปีไม่มีผิดเพี้ยน ออกจะเก่งและเป็นมือวางอันดับต้นๆ ขององค์กรเสียด้วยซ้ำ แต่ในทางตรงกันข้าม ความรู้ด้านบัญชีของมันก็หายไปจนหมดเกลี้ยง จำไม่ได้เลยว่าเคยเรียนอะไรมาบ้าง หน้าตาของเพื่อนในคณะ เรื่องราวการทำงานก็เหลือเพียงแค่เลื่อนราง ในความทรงจำเก่าๆ ก็เหมือนจะมีแค่เรื่องเมทิตย์นี่แหละที่ฉันยังจดจำได้เป็นอย่างดี

"แกอาจจะฝันก็ได้นะ เอาจริงๆ ฝันตอนใกล้เข้าเหมือนจริงจะตาย แกอาจจะรู้สึกเหมือนจริงมากๆ จนคิดว่าเป็นความจริง"

อีกฝ่ายพูดอย่างไม่ค่อยยอมเชื่อ ฉันแบ่ปากไปมาอย่างพยายามคิดหาคำอธิบาย ถึงแม้ว่าจะเพิ่งเป็นเพื่อนกันสดๆ ร้อนๆ แต่ตลอดเวลาที่ผ่านมา ชวินก็ถือว่าเป็นเพื่อนสนิทที่ล้มลุกคลุกคลานกันมา และความทรงจำที่มีอยู่ในสมองฉันก็เชื่อแบบนั้น อีกทั้งฉันต้องการใครสักคนที่เข้าใจฉันจริงๆ ในเวลานี้

"เมทิตย์ซื้อคอนโดฯ อยู่ห้องติดกับฉันเนี่ย" ฉันพูด "ก่อนหน้านี้นั้นเคยบอกแกหรือเปล่าล่ะ ถ้าเป็นเรื่องจริงฉันก็ต้องเอามาอวดแล้วปะ มีซูเปอร์สตาร์มาอยู่ห้องติดกัน ทำไมเพิ่งมาบอก"

"เฮ้ย จริงดิ อันนี้ไม่เคยบอกวะ"

"จริง"

"อ้าว ในเมื่อพรวิเศษทำให้แกกับเขาไม่ได้เป็นแฟนกันแล้ว แล้วเขาจะมาซื้อห้องอยู่ติดกับแกทำไมวะ" ชวินถามต่ออย่างสงสัย

"ฉันก็ไม่รู้ ในโลกนี้ฉันไม่เคยเจอเขาที่ห้องมาก่อน แต่ฉันจำป้ายหน้าห้องได้ ที่โลกเก่าฉันเคยไปเลือกกับเขามาด้วยตัวเอง ยังไงคนในห้องก็ต้องเป็นเมทิตย์แน่ๆ" ฉันตอบอย่างมั่นใจ

"เหรอ"

"อือ" ฉันพยักหน้า "ความจริงฉันรู้ความลับของเมทิตย์ทุกอย่างแหละ แต่บอกให้แกรู้ไปก็ไม่น่าจะมีประโยชน์ เพราะก็คงพิสูจนไม่ได้อยู่ดี ร่างกายเขามีตำหนิหลายจุด แต่คงไม่มีสื่อที่ไหนไปขอให้เขาแก้ผ้าให้ดูหรอก"

ฉันตอบแบบปลงๆ ขนาดตัวฉันเองก็ยังคงคิดไม่ตกว่าจะเล่าเรื่องเหล่านี้ให้ชวินฟังทำไม รู้แค่ถ้าไม่ได้ระบายออกมาบ้าง ฉันคงต้องออกแตกตายแน่ๆ

"แล้วแกจะเอาอย่างไรต่อไปวะ"

อีกฝ่ายถาม เหมือนจะจริงจังมากขึ้น ฉันเอาจางวางลงบนโต๊ะ คิดแล้วคิดอีก

"ยังไม่รู้เลย แต่คงต้องลองหาวิธีให้ได้เจอหน้าเขาก่อน อย่างน้อยก็ให้มันใจจริงๆ ว่าเขาทำอะไรไม่ได้เลย"

ฉันตอบ ใจนึกย้อนไล่เรียงไปถึงความทรงจำที่เพิ่งได้รับมาใหม่สดๆ ร้อนๆ แต่ก็พบว่าฉันไม่เคยพบกับเมทิตย์เป็นการส่วนตัวเลย และฉันเองก็ไม่เคยพบกับผู้ชายที่อยู่ข้างห้องด้วย ถึงแม้ว่าฉันจะเอ่ยปากบอกชวินไปอย่างมั่นใจ แต่ความจริงแล้วเพื่อนข้างห้องอาจจะเป็นแค่ใครสักคนที่บังเอิญเลือกป้ายหน้าห้องแบบเดียวกันกับเมทิตย์ก็ได้

"เดี๋ยวจะลองช่วยคิดวิธีดู"

ชวินพูดพร้อมก้มหน้าพิมพ์หาอะไรเรื่อยเปื่อยในคอมพิวเตอร์ ส่วนฉันนั่งเฝ้าคางมองออกไปยังนอกหน้าต่าง สายตาไล่กวาดไปตามสิ่งปลูกสร้างรอบด้านอย่างติดนินสัย

"นี่ๆ แกลองดูนี่สิ"

ชวินพูดขึ้นอย่างตื่นเต้น ดึงความสนใจของฉันกลับมาอยู่ที่เรื่องตรงหน้าอีกครั้ง ก่อนจะหันคอมพิวเตอร์พกพามาให้ดู ฉันกวาดสายตามองอย่างสนใจ

"เมทิตย์ The first exclusive meeting sponsored by SET"

ฉันอ่านชื่อโปสเตอร์ในแอปพลิเคชันโซเชียลมีเดียอย่างงงๆ ตรงมุมมีตราสัญลักษณ์วงกลมหยินหยางสีส้มขาว และคำที่ฉันไม่รู้จัก

"เห็นบอกว่าการกิจกรรมในงานให้ขอลายเซ็นและพูดคุยตัวต่อตัวเป็นเวลาแปดวินาที" ชวินพูดต่อ "ถ้ามีโอกาสได้เจอหน้ากันจริงๆ แกก็จะได้รู้ว่าเขาจำแก่ได้บ้างหรือเปล่า"

"อือ" ฉันรับคำในลำคอ "งานอะไรวะ ปกติเขาเกลียดพวกงานมีตติ้ง

อะไรแบบนี้จะตาย ไม่น่าเชื่อว่าจะยอมรับงานแบบนี้ด้วย"

"แกไม่รู้จัก SET เหมอ"

"หึ" ฉันส่ายหน้าเบาๆ

"ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย" ชวินเสริม "ได้ข่าวว่าละครฟอร์มยักษ์ที่เมทิตย์จะได้เล่นต้นปีหน้าเกี่ยวกับหุ้น มีสปอนเซอร์ใหม่เป็นตลาดหลักทรัพย์ เห็นว่านี่ก็ได้เป็นพรีเซ็นเตอร์คนแรกของตลาดหลักทรัพย์ด้วยนะ เงินคงหนาแหละ เลยยอมรับงาน"

"อือ ก็อาจจะใช่ั้ง"

ฉันตอบไปอย่างแบ่งรับแบ่งสู้ ลึกลับๆ แล้วฉันเองก็ไม่มั่นใจว่าตัวเขาที่ฉันเคยรู้จักกับตัวเขาในตอนนี้จะยังเป็นคนเดิมเหมือนเดิมอยู่หรือเปล่า เขาอาจจะกลายเป็นใครก็ได้ที่ฉันอาจจะไม่รู้จักเลย

"หรือว่าฉันควรจะปล่อยเขาไปดีวะ" ฉันรำพึงออกมาอย่างไม่มั่นใจ

"อะไรว่า" ชวินทำหน้ามุ่มๆ "ถ้าทุกอย่างเป็นเรื่องจริงอย่างที่แกบอก แกก็ควรจะลองตักตักก่อนหรือเปล่าวะ คบกันมาตั้งสิบปีนะเว้ย จะปล่อยเขาไปง่ายๆ แบบนี้เลยเหมอ"

"แต่ตอนนี้เหลือศูนย์ไปแล้ว" ฉันส่งเสียงในลำคออย่างอึดอัด "ไม่มีสถานะเป็นแฟนเก่าด้วยซ้ำ เพราะในความทรงจำของเขาคงไม่มีอะไรเหลือเลย"

"เป็นแฟนเก่าไม่ได้ก็เอามาเป็นแฟนใหม่เลยสิ"

ชวินพูดพร้อมหัวเราะเบาๆ หันคอมพิวเตอร์กลับไปและง่วนพิมพ์อะไรไม่หยุด ฉันมองเพื่อนสนิทคนเดียวที่เหลือมาจากมหาวิทยาลัย และอาจจะเป็นเพราะทำงานที่เดียวกันด้วย ชวินจึงเป็นเหมือนที่พึ่งเดียวที่ฉันมี

"แกนี่มองโลกในแง่ดีจัง"

"ก็ถ้าเลือกได้จะมองโลกให้มันร้ายไปทำไมละ"

อีกฝ่ายตอบมาอย่างขำๆ ฉันถึงกับเผลอยิ้มออกมา ตลกดี ชวินดูมีที่ท่ากระตือรือร้นเรื่องเมทิตย์ยิ่งกว่าฉันเสียอีก

"เดี๋ยวจัดการเรื่องตัวมีตตั้งให้ ส่วนแกก็ไปนั่งทำตัวสวยๆ รอทำภารกิจ"

ชวินปิดคอมพิวเตอร์อย่างมั่นใจ ความจริงบัตรมีติดังดาราดังแบบนี้ ไม่น่าจะเป็นเรื่องง่ายที่จะหามาได้ แต่ทำทางอีกฝ่ายมั่นใจจนฉันไม่อยาก จะตั้งคำถามว่าจะอะไรหรือใครช่างทำให้ชวินมั่นใจได้ขนาดนั้น บางทีพรวิเศษนี้ ก็ไม่ได้โหดร้ายจนเกินไปนัก ฉันสูญเสียคนรักไป แต่ก็ได้เพื่อนสนิทคนหนึ่ง มาแทน

"ภารกิจอะไรของแกวะ"

ฉันถามแบบติดตลก ก่อนจะยกมือเรียกบริกรมาคิดเงินค่าอาหารและ เครื่องดื่ม ชวินยิ้มร่าเริงเหมือนกับเด็กๆ จนกระทั่งพนักงานหยิบบัตรเครดิต ไปปูดเงินจึงยอมเฉลย

"ภารกิจทางคืนแฟนใหม่!"

2)

ฉันขับรถเกลไถลออกนอกเมืองไปเสียไกล

ความจริงคอนโดฯ ที่ฉันอยู่ห่างจากสยามสแควร์ไม่มากนัก ตอนที่ นัตลูกค้าพร้อมชวิน ถ้านั่งรถไฟไฟฟ้าไปได้ก็จะสะดวกมาก แต่ติดเรื่อง คอมพิวเตอร์และโมเดลจำลองที่ต้องการให้ลูกค้าได้ดู ฉันจึงต้องเอา รถส่วนตัวไป หลังจากทำงานเสร็จและคุยกับชวินเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ไม่ค่อย มีอารมณ์กลับห้องเท่าไรนัก ขณะที่ขับรถผ่านหน้าคอนโดฯ เท่าของฉัน ก็เหยียบเลยตรงขึ้นสะพานพระรามแปดไป

ฉันชอบขับรถดูบ้านเมือง

ตั้งแต่ก่อนจะได้เป็นสถาปนิก ก็กิจกรรมที่ฉันชอบก็คือการดูตึกดูอาคาร อยู่แล้ว ยิ่งได้มาเป็นสถาปนิกก็ยิ่งแล้วใหญ่ ฉันชอบขับรถวนไปดูบ้านเรือน ต่างๆ พักผ่อนหย่อนใจส่วนหนึ่ง หาแรงบันดาลใจในการทำงานด้วยส่วนหนึ่ง และนั่นดูเหมือนจะเป็นการช่วยผ่อนคลายความเครียดได้ดีทีเดียว

ฉันขับรถวนแถวเสาชิงช้าเสียหลายรอบ

ไม่ได้จอดหรือมีเป้าหมายจะแวะที่ไหนเป็นพิเศษ ฉันขับรถไปดูย่านที่มี

ผู้คนคึกคักอย่างประดุจผี ร้านผัดไทยที่มีคนต่อคิวจนแน่นหน้าร้าน ร้านโรตตีที่เปิดเกือบได้รุ่ง ร้านข้าวต้มกลางคืน ตึกกรมบ้านช่องที่มีเอกลักษณ์แบบโบราณดั้งเดิม ฉันขับรถผ่านไปทีละหลังๆ อย่างเชื่องช้า ราวกับจะได้เติมเต็มพลังบางอย่างให้ชีวิต

เกือบตีสองที่ฉันขับรถวนเข้ามาจอดในอาคารจอดรถของโครงการฉันจอดรถนั่งฟังเพลงแนวสวนสันติชัยปราการเสียนาน ชั่วโมงหรือหลายชั่วโมง ฉันก็จำได้ไม่ละเอียดนัก ชีวิตที่ขาดเมทิตย์ไปเหมือนกับลูกโป่งที่ถูกสูบลมออกไปจนหมด ฉันเพิ่งรู้ในตอนนั้นเองว่าชีวิตที่ผ่านมา ยึดติดเขาไว้เป็นคำว่าคุณสุขของฉันมากแค่ไหน

"ไปด้วยค่ะ"

ฉันตะโกนเสียงไม่เบานัก ขณะที่เปิดประตูเข้าไปตรงบริเวณโถงที่เชื่อมกับลานจอดรถและเห็นว่าลิฟต์กำลังจะปิดพอดี ฉันกระหืดกระหอบแบกของพะรุงพะรังวิ่งตรงเข้าไปในลิฟต์ คนที่เข้าไปก่อนไม่ได้แสดงท่าทีอะไร แต่กดปุ่มเปิดประตูค้างไว้เสียบๆ ฉันเอ่ยปากขอบคุณขณะที่ลิฟต์ค่อยๆ ปิดลง

"ขอบคุณนะคะ"

ฉันถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอกเมื่อเห็นว่าทันเวลาพอดี อีกฝ่ายไม่ได้ตอบแต่พยักหน้ารับเสียบๆ ฉันกำลังจะหันไปกดชั้นที่ตัวเองอยู่ แต่พอเห็นว่าไฟตัวเลขที่สว่างอยู่เป็นชั้นเดียวกัน และหันไปมองคนที่ยืนอยู่หัวใจก็แทบหยุดเต้น

เมทิตย์...

ถึงแม้ว่าชายหนุ่มจะใส่หมวกและหน้ากากอนามัยจนแทบจะไม่เหลือส่วนไหนของใบหน้าให้เห็นได้เลย แต่เขาก็คือเขา ต่อให้เห็นแค่เศษเสี้ยวเดียวของเขา ฉันก็จำได้ เขายืนนิ่งๆ อยู่อีกมุมหนึ่งของลิฟต์ ไม่ได้พูดอะไร ไม่แม้แต่จะหันมา ส่วนฉันก็เพิ่งรู้ว่าตัวเองกระเซอะกระเซิงมากแค่ไหน

เครื่องสำอางบนใบหน้าจะหมดสภาพไปตามเวลาแล้ว

เสียงลิฟต์ร้องเบาๆ ก่อนประตูจะเปิดออก

เมທີซัดกตเปิดลิฟต์ค้างไว้ รอให้ฉันเดินออกไปก่อน เมื่อเดินออกมา ก็ย่นละล้าละลึ่งอย่างคุ้นเคย เพราะปกติเขาจะเป็นคนหยิบกัญญาแจมาเปิดห้องให้ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าทุกอย่างไม่เหมือนเดิมแล้ว ฉันก็ได้แต่หัวเราะกับตัวเอง เบาๆ ทำอย่างไรก็ไม่ชินเสียที

"ขอบคุณนะคะ"

"ครับ"

เขาตอบออกมาเพียงสั้นๆ ฉันพยักหน้ารับก่อนจะเดินจากไป อย่างน้อย เขาก็ตบ ใจหนึ่งฉันเองก็เสียดายที่ไม่ได้เจอเขาในตอนที่พร้อมกว่านี้ แต่ก็คิดว่าเขาคงไม่ได้สนใจจะจดจำผู้หญิงธรรมดาคนหนึ่งหรอก ไม่อย่างนั้นฉันก็คงจะเจอคนที่อยู่ข้างห้องไปนานแล้ว

ฉันวางของลงกับพื้นและค้นหากัญญาแจมาไขห้อง

แก๊งร็่อของในกระเป่าเพื่อย้อเวลา อย่างน้อยก็เพื่อให้มันใจว่าเมທີซัด ยังอยู่ข้างห้องของฉันแน่ๆ เขาเดินมานิ่งๆ เลยฉันไป แล้วหยิบกัญญาแจออกมาจากช่องเก็บเศษเหรียญในกระเป่าสตางค์ เขายังคงเก็บกัญญาแจไว้ที่เดิมไม่เปลี่ยน ถึงแม้ว่าวันนี้ชีวิตเขาจะไม่มีฉันเหมือนเดิมแล้ว

ฉันหันไปยิ้มให้แต่เขาไม่ได้หันมา

ช่วงเวลาไม่ถึงนาทีทางเดินกว้างก็เหลือเพียงอากาศธาตุที่ว่างเปล่า เมທີซัดเดินเข้าห้องไปแล้ว ทางเดินยาวเหลือเพียงตัวฉันกับข้าวของที่กองระเกะระกะไว้ตามพื้น อยู่ดีๆ น้ำตาของฉันก็ซึมออกมาโดยไม่ทันรู้ตัว แต่เพียงไม่นานฉันก็ยกหน้าขึ้นไล่ความชื้นนั้นให้กลับไปยังที่เดิม กลืนก้อนสะอื้นทั้งหมดลงไปใคอและยิ้มให้กับตัวเอง

ห้องของฉันเหมือนเดิมทุกอย่าง

หากแต่วันนี้ไม่มีเขาอยู่อีกแล้ว ทุกอย่างเหลือเพียงความเงิบของการไม่มีอยู่ เครื่องเรือนหลายชิ้น ข้าวของหลายอย่างไม่เหมือนเดิม เหตุผล

ก็คงเป็นเพราะฉันกับเขาไปเลือกซื้อไปด้วยกัน หลายอย่างเขาก็เป็นคนซื้อมาให้ ฉันไม่ได้เปิดไฟ ส่วนหนึ่งเพราะไม่อยากให้ความจริงที่ไม่อยากเห็น กลับมาทิ่มแทงใจอีกครั้ง

'แกขอได้แค่ครั้งเดียว'

'ใช่ ขอได้แค่ครั้งเดียว'

เสียงนั้นดังขึ้นมาในหูอีกครั้ง

'อดีตที่แกขอจะเปลี่ยนไป'

"อดีตที่ไม่ได้ขอก็เปลี่ยนตามไปด้วย"

อดีตที่มีค่าและสำคัญยิ่งกว่าทุกอย่างในชีวิต

'แล้วจะส่งผลมาถึงปัจจุบันด้วย'

"เจ็บและทรมานเกินกว่าจะจินตนาการไหว"

เสียงสะท้อนของฉันดังขึ้นในห้องเงียบที่ไม่เหลือใคร

หากฉันรู้ว่าทุกสิ่งทุกอย่างจะมาถึงที่สุดลงตรงนี้ ฉันจะไม่มีวันขอพรวิเศษนั้นเด็ดขาด ชีวิตของฉันถึงแม้จะไม่ได้สมบูรณ์แบบ แต่ก็มีความค่าในแบบที่ฉันรักอย่างหาที่เปรียบไม่ได้ มือของฉันวาดไปด้านข้าง พบเพียงแต่ความว่างเปล่า เสียงนอนที่ครั้งหนึ่งมีเขานอนซบอยู่ข้างกาย

ทุกอย่างอาจจะจบสิ้นลงตรงนี้ก็ได้อีก

ฉันคิดแบบนั้น หากมองจากความเป็นจริงในตอนนั้นแล้ว โลกของฉันกับเมทิตย์ห่างกันยิ่งกว่าสิ่งไหน ถึงแม้ว่าจะมีผนังกันไว้เพียงแค่ชั้นเดียว แต่นั่นดูเหมือนจะกว้างมหาศาลราวกับฝั่งที่ยาวไกลจนสุดมือเอื้อม ร่างกายของฉันนี่ก็ถึงอ้อมกอดที่เขาเคยมีให้ ภาพความทรงจำเกี่ยวกับเมทิตย์ยังคงฉายวนซ้ำๆ เสียงของเขา อ้อมกอดของเขา แววตาของเขา สัมผัสของเขา ทุกสิ่งทุกอย่างร้องเตือนให้ฉันรู้สึกเหมือนโดนกดให้จมดิ่งลงไป ในห้วงมหาสมุทรเยียบเย็นและไม่มีทางออก

แต่แล้วเสียงของผู้หญิงคนนั้นที่เอ่ยถึงการขอพรต่อหน้าดาวตกก็ดังขึ้นมา ในหัวฉันอีกครั้ง วนไปเวียนมาในความทรงจำที่พร่าเลือน ในคำคืนนั้น

ความเหนียวล้าผสมผสานกับความผิดหวังที่ประดังประเดเข้ามาทำเอาฉัน
ผล็อยหลับไปโดยไม่ได้ทำอะไรสักอย่างกับตัวเอง ทั้งอาบน้ำ ล้างหน้า หรือ
แม้กระทั่งเปลี่ยนชุดนอน

'ผมรักคุณ'

ก่อนที่ฉันจะหลับไหลไปโดยสมบูรณ์ เสียงนุ่มของเขาก็ดังขึ้นมา
ในห้วงความรู้สึก ประโยคที่ฉันได้ยินซ้ำๆ และผูกขาดไว้เป็นแค่ของฉัน
คนเดียวมายาวนาน ปกติเวลาเมທີธ์แสดงละคร เขาจะโปรเจกต์เสียงให้
เข้ม ทุ่ม และหนาขึ้น ต่างจากเวลาที่เขาพูดจริงๆ กับฉัน เสียงนั้นอบอุ่น
ราวกับจะสวมกอดฉันไว้แน่นๆ ด้วยสองมือของเขา

และในวินาทีนั้นฉันก็ได้แต่กระซิบถามคำถามที่ไร้คำตอบออกไป

"เมທີธ์...ฉันยังมีสิทธิ์รักคุณอยู่หรือเปล่าคะ"

3)

"พร้อมหรือยังสำหรับภารกิจทวงคืนแฟนใหม่"

เสียงนุ่มของชวินพูดอย่างระริกระรี่ เจ้าตัวเดินโบกมือสลอนมาแต่ไกล
ฉันที่นั่งรออยู่ในร้านกาแฟที่อยู่ไม่ห่างจากตึกตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
เท่าไรนักมองอย่างนึกตลก ในขณะที่ฉันใจฟ่อแทบตาย เพื่อนร่วมขบวนการ
ที่มีอยู่เพียงหนึ่งเดียวกลับกระตือรือร้นเสียเต็มประดา

"ตกลงนี่แฟนใหม่แกหรือแฟนใหม่ฉัน อี" ฉันเอ่ยรับเป็นประโยคแรก
"นี่แกเห็นเรื่องตราบาชีวิตฉันเป็นเรื่องสนุกหรือเปล่าเนี่ย"

"โห ปาก คนอุตสาหะช่วย ฉันไปนอนคิดแผนการให้แกมาทั้งคืน
รับประกันว่าภารกิจนี้แกได้ประชิดตัวเขาแน่" ชวินหยิบส้มมาจิ้มเค้กบนโต๊ะ
ไปกินเสี้ยวหนึ่ง "แต่จะเอาเขากลับมาได้หรือเปลาก็ขึ้นอยู่กับมารยาท
ของแกแล้วแหละ"

"ขนาดนั้นเชียว"

"ใช่สิ" อีกฝ่ายรับ "บัตรมิตตั้งนี่ก็ไม่ได้หาได้ง่ายๆ นะ ฉันยังหามาให้แก

ได้เลย"

ชวินพูดพร้อมกับยื่นบัตรมีตติงที่มีรูปโลโก้หยินหยางเด่นหราบนบัตรมาให้ หลังจากนั้นจึงหยิบกระเป๋าเปิด และคว่ำหนังสืออีกเล่มส่งมาให้พร้อมกัน ฉันหยิบหนังสือเล่มนั้นมาเปิดดูอย่างสนใจ หนังสือโฟโต้บุ๊กของเมทิตย์ ถ่ายกับตึกเกาส์ไต้ลชีโนโปรตุเกสที่ตัวเมืองภูเก็ต ฉันยังจำตอนไปถ่ายได้ เพราะตอนนั้นเราลงไปใช้ช่วงวันหยุดยาวด้วยกันที่รีสอร์ตอีกฟากหนึ่งของเกาะแบบลับๆ

"ต้องใช้โฟโต้บุ๊กเซ็นเซอร์"

ฉันถามไปอย่างเจตนาหลบเกลื่อน เพราะสิ่งของตรงหน้าทำให้ความทรงจำครั้งเก่ารื้อฟื้นขึ้นมาอย่างไม่ทันตั้งตัว ฉันแกล้งเปิดดูไปที่ละหน้าอย่างสนใจ แต่ความจริงคือพยายามกลั่นน้ำตาไว้ ชวินรีบตอบกลับมา เสียงนั้นยังเรงรีน คงยังจับความรู้สึกของฉันไม่ได้

"เปล่าหรอก อะไรก็ได้ แต่ฉันเห็นว่าโฟโต้บุ๊กเล่มนี้หายากแล้วก็ราคาแพง ถ้าแกเอาไปให้เขาเซ็น เขาน่าจะสนใจเป็นพิเศษ"

ฉันพยักหน้ารับ

"อ้อ ฉันไปด้วยไม่ได้นะ งานให้เข้าได้แค่หนึ่งคนต่อบัตรหนึ่งใบอีกอย่าง ฉันต้องใช้ลูกเล่นหลายอย่างเพื่อให้ได้บัตรมา คนในงานไม่ควรเห็นฉันอยู่กับแก"

ฉันพยักหน้ารับอีกครั้ง ตอนนี่เริ่มจะควบคุมอารมณ์ได้ดีมากขึ้นแล้ว

"แกจะให้ฉันอยู่รอแล้วกลับพร้อมกันหรือเปล่า" คนตรงหน้าถาม

"ไม่ต้องหรอก แกจะได้ไม่ต้องเสียเวลา ไว้เดี๋ยวโทรไปเล่าให้ฟังแล้วกัน"

พูดคุยกันอีกเล็กน้อย ฉันก็แยกกับชวิน สูดลมหายใจลึก คว่ำบัตรมีตติงและโฟโต้บุ๊กเดินไปยังตึกสูงที่ใช้จัดงานที่อยู่ไม่ห่างออกไปนัก อาคารมีระบบรักษาความปลอดภัยดีมาก คนที่ไม่มีบัตรมีตติงเข้าไปข้างในไม่ได้เลย และทุกคนต้องแลกบัตร ฉันตื่นเต้นอยู่ไม่น้อยที่เห็นกองทัพแฟนคลับมาออกันอยู่หน้าตึกหลักร้อยคน นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ฉันมาตามเมทิตย์เหมือน

ตามศิลปินคนหนึ่ง สมัยที่คบกันอยู่ ฉันอยู่ห่างจากโลกความเป็นดารา
ของเขามากพอสมควร

"คนที่เจ็ดรอบที่สามนะคะ" ทีมงานผู้จัดพูดกับฉันอย่างยิ้มแย้ม
"บัตรหนึ่งใบมีเวลาแปดวินาทีในการพูดคุยกับศิลปินนะคะ ทีมงานที่อยู่ด้วย
ในห้องจะเริ่มจับเวลาหลังเซ็นเสร็จ ห้ามจับตัวและถ่ายรูปศิลปินนะคะ
ส่วนกระเป๋าสะพายและสัมภาระต้องฝากไว้ด้านนอก มีอะไรสงสัยไหมคะ"

"ไม่มีค่ะ"

ฉันตอบพร้อมกับใจที่เต้นตึกตัก ย้ายตัวเองมานั่งรอตามลำดับรายชื่อ
ที่เตรียมจะเข้าไปพบเขา ดูแล้วฉันเองก็ไม่ได้อายุมากเกินไปเท่าไรสำหรับ
การมาติดตามเขา เท่าที่ดู คนที่อายุเกินสามสิบปีก็น่าจะมีอยู่พอสมควร
ฉันนั่งฟังเพลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งถูกเรียกเมื่อถึงคิว ฉันสูดลมหายใจลึก
ก่อนจะก้าวเข้าห้องขนาดเล็กไป

"สวัสดีครับ"

เมทิตย์นั่งอยู่ที่นั่น โตะสี่ขาตัวยาวที่กั้นให้แฟนคลับอยู่อีกฝั่ง ตรง
มุมห้องมีพนักงานหญิงยืนเฝ้าอยู่เจียบๆ คนหนึ่ง ฉันนั่งลงที่เก้าอี้ซึ่งมีอยู่
ตัวเดียวพร้อมกับยื่นโป้ตูปู่ที่เตรียมมาส่งให้เขา

"สวัสดีค่ะ"

ฉันตอบ บอกไม่ถูกเหมือนกันว่าทำไมเมื่อเจอเขาเข้าจริงๆ ความตื่นเต้น
ก่อนหน้ากลับมลายหายไปจนหมดสิ้น เหมือนได้กลับไปเจอเขาอีกครั้ง
เด็กผู้ชายท่าทางขี้อายที่มายืนดักรอชวนฉันคุยหน้าห้องเรียนวิชาคณิตศาสตร์
รอยยิ้มจางๆ ของเขายังเป็นสิ่งที่เคยคุ้น

"เซ็นลงโป้ตูปู่เลยนะครับ"

"ได้ค่ะ ขอบคุณด้วยนะคะ"

เขาโปรเจกต์เสียง ฉันจับอาการได้ เมทิตย์พูดกับฉันอยู่เสมอว่า
การวางตัวเป็นดาราก็เป็นหน้าที่หนึ่งของนักแสดง เขาต้องทำตัวให้พร้อม
สมบูรณ์แบบ และเป็นไปตามที่ผู้สนับสนุนเขาอยากให้เป็น เมทิตย์จะใช้

เสียงที่เข้มและดูหล่อกว่าปกติเวลาทำงาน มีเสียงแก๊งแซวเขาหลายครั้งว่า มันเป็นเรื่องของพระเอกละครชนวนผัน ไม่เข้มมนุษย์ ตัวจริงของเขาเสียงจะนุ่ม และไม่ได้เต็มไปด้วยความเป็นชายมากขนาดนี้

"มีไฟโต้บู้กซุดนี้ด้วยเหอครับเนี่ย หายากนะครับ"

เขาพูดพลางเปิดแต่ละหน้าต่างไปเรื่อยๆ ราวกับว่ากำลังหาทำเลเหมาะๆ ในการเซ็นชื่อ แต่ฉันรู้ เขากำลังถ่วงเวลาเพื่อเพิ่มเวลาให้ได้อยู่กับคนที่ อุตส่าห์เสียเวลามาหาเขาเพราะรักให้นานขึ้น เขาเป็นนักแสดงที่เคารถ ในหน้าที่และคนที่สันทสนุนเขายิ่งกว่าสิ่งใด ยิ่งเห็นอกกับปฏิกิริยาของเขา ฉันก็ยิ่งรู้ รู้ว่าเขาจดจำฉันไม่ได้แม้แต่บ่อย ถึงเวลาที่ฉันอาจจะต้องปล่อย เขาไป ปล่อยให้เขาไปอยู่กับใครที่คู่ควร

"ชื่ออะไรครับ ผมจะได้เขียนไว้ให้ถูก"

"ไม่ต้องเขียนชื่อหรอกค่ะ พอดีเพื่อนฝากมา เขาไม่ได้บอกว่าจะต้อง เขียนชื่อไหม"

อยู่ดีๆ ฉันก็ไม่กล้าแม้แต่จะเอ่ยชื่อของตัวเองออกไป ชายตรงหน้า เหมือนภาพที่สมบูรณ์แบบอยู่แล้ว และหากฉันพยายามจะแทรกตัวเข้าไป ก็คงเป็นได้แค่ส่วนเกิน

"จะแอบเอาไปขายต่ออ้อพราคาหรือเปล่าน้า"

เขาแก๊งหรือตาแบบจับผิดจนฉันเพลอหัวเราะออกมา ฉันอาจไม่เคย มองเขาจากมุมมองของแฟนคลับมาก่อนจึงไม่เคยเห็นเขาในมุมนี้อีกครั้ง

"ชวินค่ะ เพื่อนฉันชื่อชวิน" ฉันตอบ

"ฝากบอกเขาด้วยนะครับว่าผมรออยู่ ครั้งหน้าอย่าลืมมาหาผมด้วย ตัวเองนะครับ"

เมທີธย์ก้มลงเซ็นอะไรขยุกขยิกบนกระดาษหน้าหนึ่ง ก่อนจะยื่นส่งมา ฉันเอื้อมมือไปรับไว้และเปิดดู เขาเลือกเซ็นลงบนหน้าหนึ่งที่เป็นภาพเขากับอาคารสีสด เขาแต้มจุดสองจุดและลากเส้นโค้งยาวเป็นรอยยิ้ม เขียนว่า Keep Smiling พร้อมลายเซ็นประจำตัว

"ตึกยี่มได้ด้วยเหวอคะ" ฉันทุดออกมาพร้อมกับบรอยยี่ม

"ได้สิครับ" เสียงของเขาช่างเหมือนกับเสียงที่ฉันค้นหาเมื่อคืน "อาคารเหล่านี้มีชีวิตนะ ไม่รู้คุณเคยได้ยินไหม ผมเชื่อแบบนั้น อาคารที่ไม่ได้รับความรักต่างหากที่ตายไปแล้ว"

คำพูดเพียงสั้นๆ แต่ลั่นคลอนความรู้สึกบางอย่างภายในของฉันอย่างล้นเหลือ ฉันงยหน้าสบตาเขาตรงๆ เป็นครั้งแรก ค้นลึกเข้าไปในแววตาที่ทอดมานิ่ง ในนั้นเขาจำฉันไม่ได้ ฉันรู้ แต่ฉันรู้สึกได้ว่ามีบางอย่างซ่อนเร้นอยู่ภายใน ไม่ได้ปราศจากความทรงจำของกันและกันไปเสียทีเดียว

"ตึกนั่นมีชีวิต"

เขาพูดเพียงสั้นๆ ก่อนที่พนักงานจะเดินเข้ามาแจ้งว่าหมดเวลาแปดวินาทีแล้ว ฉันรีบหอบไฟโต้บู้วิ่งออกไป ตรงไปที่ห้องน้ำเป็นอันดับแรก ปิดประตู และเริ่มต้มน้ำร้อนให้ออกมาอย่างพยายามจะรักษาเสียงให้เงียบที่สุดเท่าที่จะเงียบได้ ประโยคสุดท้ายของเขาลั่นซ้ำๆ อยู่ในหู ฉันเปิดรูปที่เขาเซ็นให้ดูอีกครั้งและร้องไห้ นั่นไม่ใช่หน้าต่างความเศร้าโศกเสียใจ แต่ฉันรับรู้ได้ รับรู้ได้ถึงบางสิ่งบางอย่างที่ยังหลงเหลืออยู่ในตัวเขา

เขายังมีความทรงจำของฉันอยู่

ถึงแม้ว่ามันจะดูเลือนรางมากก็ตาม

บทที่ 3 กฎของการจับดาราร

1)

"สิ่งที่ฉันให้เตรียม ทำหมดแล้วหรือยัง"

ชวินถามขึ้นอย่างจริงจังในสายวันหนึ่ง ออฟฟิศของฉันตั้งอยู่แถว
ทองหล่อใจกลางเมือง ยืนหนึ่งเรื่องรถติด ปกติแล้วฉันเองก็ไม่นิยมขับรถ
มาทำงานเท่าไรนัก เพราะจะพาลประสาทเสียโดยใช้เหตุเสียเปล่าๆ ยกวัน
วันที่ต้องออกไปพบลูกค้า ฉันจึงมักจะตัดปัญหาด้วยการไม่เข้าออฟฟิศแทน

"ทำหมดแล้ว"

ฉันตอบกลับไปสั้นๆ แต่ก็แฝงไว้ด้วยความจริงจัง หลังจากที่แยกกับ
เมทิตย์ครั้งก่อน ฉันก็ตัดสินใจอย่างแน่วแน่ที่จะทวงคืนเขากลับมาให้ได้
อย่างที่ชวินบอก ไม่ใช่ด้วยฐานะแฟนหรือแฟนเก่า หากแต่เป็นฐานะแฟนใหม่
ก็ยังดี ก่อนจะถอดใจยอมแพ้ ฉันก็ควรจะพยายามให้เต็มที่ก่อนไม่ใช่หรือ

"หนังสือที่ให้ไปอ่าน อ่านหมดแล้วหรือ"

"หมดแล้วจะ" ฉันหันไปทำหน้าที่ป้อนใส่เพื่อนสนิท "ทำตามที่แกบอก
ทุกอย่าง อ่านเรียงตามลำดับ จดสรุปย่อ ตรงไหนอ่านแล้วไม่เข้าใจ
ก็หาข้อมูลเพิ่มเติม...ทั้งเล่มเพาะหุ่นเป็น เห็นผลยั่งยืน ของกวี ชูกิจเกษม
ตีแตก กลยุทธ์การเล่นหุ่นในภาวะวิกฤต ของ ดร. นิเวศน์ เหมวชิรวรากร

Buffettology ของ Mary Buffett กับ David Clark แล้วไหนจะ One Up on Wall Street ของ Peter Lynch กับ John Rothchild อ้อ... Common Stocks and Uncommon Profits and Other Writings ของ Philip Fisher แล้วก็ The Intelligent Investor ของ Benjamin Graham ฉันอ่านหมดแล้วจ้ะ!"

ฉันนั่งไล่รายชื่อหนังสือหกเล่มที่ชวินสั่งให้ไปอ่านอย่างจำได้ขึ้นใจ ไม่ขาดไม่เกิน เรียงจากง่ายไปยาก ทุกเล่มคือยาขม เรียงจากขมน้อยไปขมมาก ฉันอ่านทุกเล่มอย่างไม่มีทางเลือก ชวินบอกว่าแผนการสำคัญที่ต้องดำเนินต่อไปก็คือฉันจะต้องทำตัวเป็นนักลงทุนหุ่นที่เก่งกาจ วางหลุมพราง ตักเม็ดเงินให้ติดกับ แต่ทั้งหมดทั้งมวลนั้นฉันต้องลงทุนหุ่นให้เป็นจริง ๆ เสียก่อน

"แกอ่านแล้วเข้าใจทุกเล่มเลยหรือ" ชวินแสดงสีหน้าที่งอออกมาอย่างเห็นได้ชัด

"ไม่รู้สิ" ฉันตอบพลางนึก "เนื้อหาข้างในมันเหมือนนักบวชฉันเคยรู้มาก่อนยังงั้นบอกไม่ถูก คืออ่านตอนแรกไม่ใช่ว่ารู้นะ แต่อ่านๆ ไปแล้วก็คุ้น สักพักก็กลายเป็นเข้าใจไปเลย โดยเฉพาะเรื่องหลักการเงิน บัญชีอะไรพวกนี้ ฉันไม่ถนัดเลย เหมือนจะยาก แต่ก็เข้าใจนะ"

"แปลกแฮะ" คนตรงหน้าถึงกับวางแก้วกาแฟที่ซื้อมาก่อนจะมานั่งลูบคาง มองหน้าฉันอย่างสนใจ "อีกจักรวาลหนึ่งแก็เรียนคณะอะไรมานะ"

"บัญชี" ฉันอดขำกับคำว่าอีกจักรวาลของชวินไม่ได้ "คณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี" ฉันพูดพร้อมกับเอามือเท้าคางมองอีกฝ่ายบ้าง

"แกต้องมีพื้นฐานความรู้เก่ามาแน่ๆ เลย หนังสือพวกนี้อ่านยาก จะตายซัก แกไม่มีวันอ่านทั้งหมดจบและเข้าใจภายในสองอาทิตย์แน่นอน อย่างเล่มของเบน เกรแฮม ฉันอ่านเป็นเดือนกว่าจะจบ พูดแล้วขบถ" ชวินพูดพร้อมเอามือลูบไปมาตามแขน

"ก็เป็นไปได้มั้ง" ฉันแบ่งรับแบ่งสู้ "ฉันก็เริ่มจำอดีตแบบเก่า แบบอีกจักรวาลอย่างที่แกบอกไม่ค่อยได้เท่าไรแล้ว เหมือนพอเวลาผ่านไป

ฉันก็ค่อยๆ ลืมรายละเอียดเล็กๆ น้อยๆ ไปเอง แต่ก่อนฉันอาจจะเป็น นักลงทุนมาก่อนก็ได้นะ ฉันรู้สึกคุ้นๆ ไปหมด บอกไม่ถูกเหมือนกัน" ฉันพูดตามที่ใจคิด

"เออ ก็ดี มาสอนใหม่หมดไม่ไหวหรอก"

เพื่อนสนิทที่บ่นพึมพำ ความจริงแล้วฉันเองก็เป็นผู้ชายที่หน้าตาดี แม้ไม่ถึงกับหล่อระดับดาราราย่างเมทิตย์ แต่ก็ดูสะอาดสะอ้าน เค้าโครง ใบหน้าก็คมคายกว่ามาตรฐานชายไทย แต่ถามก็ทีก็บอกว่ายังไม่อยาก มีแฟนทุกครั้ง ไม่อยากเอาหัวงมาผูกคอ ชวินตอบจนฉันแทบจะทอ้งได้

"แล้วไปเปิดพอร์ต* ยัง"

"เปิดแล้ว ใส่เงินไปแล้วด้วย"

ฉันทำตามที่ชวินสั่งทุกอย่าง หลังจากที่โทรไปโวยวายป่นร้องห่มร้องไห้ หลังไปงานแฟนมีตติ้งรอบนั้น ชวินก็สั่งการบ้านยาวเป็นหางว่าว ให้อ่าน หนังสือเออย ศึกษาหุ่นเออย เปิดพอร์ตเออย แถมยังกำชับว่าให้ทำทุกอย่าง ให้หมดตามขั้นตอนถ้าอยากจะได้เขาคนนั้นคืน

"แก่วิธีนี้มันจะได้ผลจริงๆ เหรอ"

ฉันถามแบบลังเล สารภาพตามตรงว่าฉันไม่คิดว่าสิ่งที่ทำนี้จะเวิร์ก อะไรนัก แต่ถ้ามีอะไรให้ควักก็ต้องควักไว้ก่อน อีกอย่างคงเป็นเพราะเกรงใจ ชวินด้วยที่ออกหน้าจัดการให้ฉันหลายต่อหลายอย่าง

"เมทิตย์เป็นนักแสดงที่ชอบใช้ Method acting** แก่รู้ใช้ไหม ถึงแม้ จะไม่ได้คลังแบบดาราฮอลลีวูด แต่ตลอดเวลาที่เขายู่ในกอง เขาจะสวม คาแรกเตอร์เป็นตัวละครอยู่เสมอ แม้แต่ในเวลาพัก"

เรื่องนี้ฉันรู้ รู้ดีมากด้วย ไม่ว่าเมทิตย์จะรับเล่นละครเรื่องไหน เขา จะสวมวิญญาณเป็นคนคนนั้นตลอดการทำงานในกอง เพื่อรักษาอารมณ์ ให้คงที่และแสดงออกมาได้อย่างสมจริง การกระทำดังกล่าวส่งผลกระทบ

* Investment Portfolio หรือพอร์ต คือบัญชีที่ใช้ซื้อขายหุ้นในตลาดหลักทรัพย์

** Method Acting คือการแสดงแบบที่นักแสดงต้องศึกษาความรู้สึกนึกคิดของตัวละครหรือต้องกลายเป็นตัวละคร นั้นจริงๆ เพื่อให้เข้าถึงบทบาทมากที่สุด

ต่อชีวิตส่วนตัวบ้าง หลายครั้งที่เขาเล่นเป็นคนโมโหร้าย เขาก็จะมีอาการบางอย่างติดมาบ้าง แต่ไม่ถึงกับรุนแรงอะไรมากมาย ฉันทองก็อาจจะชินและมองว่าเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานด้วย ตลอดเวลาที่คบกัน อีกข้อหนึ่งคือเขาเองก็ไม่เคยรับบทที่สุดโต่งเกินไปจนน่ากังวล

"นั่นแหละหัวใจสำคัญเลย" ชวินยิ้มแบบเจ้าเล่ห์อีกแล้ว "เขาต้องเป็นนักลงทุนที่เก่งกาจในละครเรื่องต่อไป แต่ฉันไปนั่งอ่านบทสัมภาษณ์เก่าๆ มาเมทิตย์ไม่มีความรู้เรื่องการเงินการลงทุนเลย ได้เงินก็ฝากเงินไว้ในธนาคารเฉยๆ ถ้าให้เดา เขาต้องพยายามศึกษาเรื่องการลงทุนแน่ เพื่อที่จะได้เข้าใจว่าความรู้สึกของการเป็นนักลงทุนจริงๆ แล้วเป็นยังไง เขาจะได้แสดงออกมาได้อย่างสมจริง"

ฉันทักหน้ารับอย่างไม่รู้จะพูดอะไรดี

"ถ้าแกพร้อมแล้วเราก็จะเริ่มแผนการขั้นต่อไป"

เพื่อนจอมบงการหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมา แล้วส่งไฟล์ pdf มาให้ในแชต ฉันทเปิดอ่านก่อนจะกลืนน้ำลายเสียงดังเอี๊ยก ชวินเขียนขั้นตอนภารกิจทางคืนแพนใหม่มาละเอียดยิบอย่างกับหนังสือเรียน

"ตั้งใจฟังฉันให้ดี ต่อไปพวกเราจะเปิดเกมบุก แกจะต้องเริ่มออกหน้าแล้ว ส่วนฉันจะเล่นเกมซัพพอร์ตเอง จำไว้ เกมนี้มีเดิมพันเป็นซูเปอร์สตาร์หนุ่มสุดหล่อในฝันของแก"

ฉันทักหน้ารับอย่างจริงจัง ความจริงก็ไม่ได้รู้สึกจริงจังมากนัก แต่พอเห็นท่าทางจริงจังของชวินแล้วก็ทำอะไรไม่ถูก จะทำเป็นเล่นหรือไม่ตั้งใจก็กลัวจะโดนตำว่าไม่เอาจริงเอาจะไปเสียอีก สุดท้ายฉันก็เลยต้องมานั่งฟังแผนการจีบผู้ชายแสนยาวเหยียดจากเจ้าเพื่อนตัวดี ฉันทฟังไปก็อึ้งไปชวินถึงขั้นเขียนกฎมาให้ฉันท่องเพื่อให้วางตัวในการเข้าหาเมทิตย์ได้อย่างสมบูรณ์แบบ เหมือนเกม เกมที่ดูเหมือนว่าชวินรู้สึกสนุกกับการซักไซ่ฉันให้เล่นเหลือเกิน

"ตกลงตามนี้"

ฉันรับคำหลังจากทบทวนแผนกันรู้เรื่องแล้ว ความจริงสิ่งที่ชีวิตจะให้ฉันทำก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร หากแต่คนเล่าดูเหมือนจะขยายความให้อลังการเกินเหตุ เราแยกกันหลังพักเที่ยงหมดลง ชีวิตต้องแยกออกไปพบลูกค้าอีกที่ ส่วนฉันก็ต้องไปพบลูกค้าอีกที่เหมือนกัน ฉันนั่งรถไฟฟ้าออกไปรอลูกค้าแถวสะพานควาย คุ้นเคยกับการหาความต้องการของลูกค้าให้ได้ว่าบ้านที่ต้องการเป็นแบบไหน รู้ตัวอีกทีก็หมดแรงเสียแล้ว

ฉันกลับมานอนแผ่หมดแรงอยู่ในห้อง

แผนจะเริ่มพรุ่งนี้แล้ว คินนี่ฉันต้องหลับเอาแรงไว้ให้เต็มที่ ตั้งใจว่าจะให้ตัวเองพักผ่อนให้ได้มากที่สุด แต่จนแล้วจนรอดก็นอนไม่หลับสักที พอรู้ว่าพรุ่งนี้จะต้องเริ่มจีบเขาคงเก่าให้กลับมาอีกครั้ง ใจมันก็ว่าอุ่นสับสนไปหมด นอนพลิกไปพลิกมาอยู่บนเตียง

ฉันดันตัวลุกขึ้นอีกครั้งตอนรุ่งเช้า

จัดการอาบน้ำแต่งตัวเสียใหม่ แต่งหน้ากลบร่องรอยการนอนไม่หลับเสียให้หมด แต่งให้เหมือนไม่แต่ง บางเบาและเป็นธรรมชาติที่สุด หยิบแผนการในมือออกมาทวน ก่อนจะพาตัวเองไปยืนแปะอยู่ที่ตาแมวส่องทางเดินอันว่างเปล่าไปเรื่อยๆ หากจังหวะที่พอเหมาะพอเจาะที่สุดให้ดูไม่ตั้งใจจนเกินไป

"อ้าว สวัสดีค่ะ"

ฉันเปิดประตูออกไปหลังจากเห็นเมทิตย์เดินมาผ่านตาแมวที่ประตู ยิ้มให้เขาอย่างเป็นธรรมชาติที่สุด นึกถึงคำพูดของชีวิตไว้ตลอดว่า 'แกอยู่ข้างห้องเขามาตั้งหลายปี ไม่เคยจะบังเอิญเจอกันหน้าห้องสักครั้ง มาเจอกันสักครั้งตอนเปิดประตูเหมือนในละคร เขาไม่คิดว่าแกตั้งใจหรอก มันก็แค่เรื่องบังเอิญกับคนข้างห้องแค่นั้นแหละ'

กฎของการจีบดาราช้อตที่ 1 : ถ้าอยากเป็นแฟนดารา ห้ามเริ่มต้นจาก

การเป็นแฟนคลับเด็ดขาด

2)

กฎของการจีบดาราชื่อที่ 2 : อย่าสนใจความเป็นดารามากจนออกนอกหน้านอกตา แต่ก็ไม่ใช่จะแก้งทำเป็นไม่สนใจเลย มองดาราให้เป็นอาชีพธรรมดาอาชีพหนึ่งเท่านั้นพอ

"สวัสดีครับ"

เมทิตย์ตอบกลับมาแบบไม่ทันได้ตั้งตัว ฉันคลี่ยิ้มให้เขาน้อยๆ ท่องในใจเอาไว้ว่าเขาเป็นใครสักคนที่ฉันไม่เคยรู้จัก ไม่ใช่ดารา ไม่ใช่เมทิตย์ เป็นแค่เพื่อนข้างห้องธรรมดาๆ คนหนึ่ง ฉันก็แค่ทักให้ปกติที่สุดอย่าแสดงอะไรออกมาว่าสนใจเขามากจนเกินไป

"ครั้งก่อนขอบคุณมากนะคะที่ช่วยกดลิฟต์ให้" ฉันยิ้มสบายๆ "วันนั้นของฉันแยอะแยไปหมด ตอนลงจากรถยังคิดอยู่เลยว่าเอาตัวรอดมาถึงห้องใหม่ เกือบจะไปเรียก รปภ. มาช่วยแล้วละคะ"

เขายังเป็นเหมือนเดิม เมทิตย์ยังเป็นเหมือนเดิม รอยยิ้มสว่างสดใสในยังคงกระจ่างชัดทาบทับกับสิ่งที่อยู่ตรงหน้าไม่ไปไหน "ไม่ว่าจะลิ้มอะไรฉันก็คงไม่อาจลิ้มเขาได้ แม้กระทั่งเศษเสี้ยวความทรงจำเดียวที่พอจะมีร่วมกัน

"ไม่หอรอกครับ เรื่องแค่นี้เอง"

ท่าทางว่าแผนของชวินจะได้ผล หากทางเจอกันโดยบังเอิญให้ได้ และต้องทำให้เขาหยุดเพื่อคุยกันให้นานที่สุดแบบแนบเนียน อย่าแสดงอาการว่าสนใจความเป็นดารารของเขาเด็ดขาด นั่นก็น่าจะได้ผล ฉันคุยกับเขาไป ล็อกประตูห้องไป แต่เขาก็ไม่ได้รีบร้อนจะเดินหนีไปไหน กลับยืนคุยกับฉันต่อ

"ฉันชื่อพอใจนะคะ อยู่ห้องนี้ มีอะไรให้ช่วยเหลือก็บอกได้"

ฉันเริ่มแนะนำตัวขึ้นก่อน หลังจากกวไปวนมาสองสามประโยคแล้ว เขาก็ยังไม่ยอมเอ่ยชื่อตัวเองสักที ชวินบอกว่ายังไงวันนี้ก็ต้องแลกชื่อกับเขา

ให้ได้ เพื่อให้แผนการขั้นต่อไปราบรื่นมากยิ่งขึ้น

"ผมเมทิธย์ครับ"

เขาตอบเรียบๆ นึกยิ้ม ฉันมองรอยยิ้มตรงหน้าอย่างสนใจ ฉันรู้จักเมทิธย์มาสิบปี ฉันแยกออกได้เสมอว่ายิ้มไหนจริงใจ ยิ้มไหนเป็นการยิ้มแบบดารา แต่รอยยิ้มตรงหน้าไม่ใช่ทั้งสองแบบ ดูเหมือนจะกึ่งๆ ไม่เป็นตัวของตัวเองมากนัก แต่ก็ไม่ได้ตั้งกำแพงสูงเสียมากมาย

"อ้อ ฉันรู้จักค่ะ เคยดูละครที่คุณเล่นอยู่เรื่องหนึ่ง" ฉันแก้มยิ้มแบบแหยๆ ให้สมกับบทสนทนาที่วางแผนจะใช้มาเป็นอย่างดี "ฉันไม่ค่อยได้ดูทีวีเท่าไรหรอกค่ะ ติดเล่นมือถือกับอ่านหนังสือมากกว่า"

ฉันเอ่ยชื่อละครที่เขาเล่นและดั่งที่สุดออกไปเรื่องเดียวเพื่อให้สมจริงการอ้างว่าไม่รู้จักราดำดั่งที่สุดของช่องอย่างเขาออกจะดูเกินจริงไปหน่อย แถมฉันเพิ่งไปแฟนคลับตั้งมา ถ้าเขาจำได้ก็จะได้มีข้ออ้างด้วย แต่จากท่าทางวันนั้นเขามองฉันเป็นแค่แฟนคลับ และคงไม่ได้บันทึกความทรงจำอะไรไว้แม้แต่ชนิดเดียว

"โอ้ เหรอครับ" เขาตอบยิ้มๆ "ไม่แปลกหรอกครับ ผมก็ไม่ได้ตั้งอะไรมากมาย ละครที่เล่นส่วนใหญ่ก็เน้นคนดูวัยกลางคนมากกว่า"

"ไม่หรอกค่ะ คุณต้องดังมากเลยล่ะค่ะ ไม่งั้นฉันคงไม่รู้จักรุ่นๆ ฉันรู้จักดารานักคนได้เลยนะค่ะ เพื่อนชอบว่าที่บ้านฉันไม่มีโทรทัศน์"

เขายิ้มรับแต่ไม่ได้ตอบอะไร

"งั้นฉันไปก่อนนะค่ะ เดี่ยวจะสาย โชคดีค่ะ"

ฉันพุดพลางก้มศีรษะให้เขาน้อยๆ เป็นเชิงขอตัว เมทิธย์ทำท่างองอูๆไม่หน่อย แต่ก็ไม่ได้ทักท้วงอะไร ทุกอย่างเป็นไปตามแผน ต้องเป็นคนจับบทสนทนาเอง และอย่าทำอะไรที่จะแสดงตัวว่าเป็นแฟนคลับของเขาเด็ดขาด ไม่ว่าจะเป็นการขอร่ายรูป แสดงความตื่นเต้นจนออกหน้าออกตา หรือชวนคุยเรื่องผลงานของเขาไม่หยุด ทำตัวให้ธรรมดาที่สุด ชวรินทร์อกหูฉันจนเมื่อ ไม่มีดารานักที่ไหนอยากได้แฟนคลับเป็นแฟน

ฉันนั่งรถไฟฟ้าออกจากคอนโดฯ

โชคร้ายของฉันที่เมທີซต์ขึ้นเช้ามาก เราเจอกันที่หน้าห้องเวลาประมาณหกโมงเช้า วันนี้เขาไม่น่าจะไปกองถ่าย เพราะปกติกองถ่ายจะนัดเช้ากว่านี้มาก หรือไม่ก็มีแต่คิวสายหรือป่วย แต่ก็ไม่น่าจะใช่ ปกติเมທີซต์เล่นเป็นพระเอกแทบทุกเรื่อง ส่วนใหญ่จะโดนคิวแรงแย้มคิวสุดท้าย เข้ายันดึกออกจากคอนโดฯ แบบนี้น่าจะไปถ่ายงานโฆษณาหรือไม่ก็เตรียมตัวไปงานอีเวนต์มากกว่า

"เป็นไงบ้าง สำเร็จไหม"

ชวินพุ่งตัวมาถึงร้านกาแฟแถวออฟฟิศตั้งแต่มองยังไม่เจ็ดโมงตี พอฉันส่งข้อความไปบอกว่าทำตามแผนที่สั่งแล้ว อีกฝ่ายก็เอาแต่จะยั้งคะยอถามไม่หยุด แต่ฉันก็ยืนยันกรานว่าจะเล่าด้วยคำพูดเท่านั้น ไม่พิมพ์ พ่อหนุ่มจอมซกขี้ขี้จึงได้ถูกรุมฆ่าผลไม้แฉนี้เร็วขนาดนี้

"ก็เป็นไปตามแผนนะ แต่ไม่รู้ว่าจะได้ผลหรือเปล่า"

ฉันพูดพร้อมยกกาแฟขึ้นมาดูอีกหนึ่งอย่างแข็งๆ จริงอยู่ว่าการเจอกันใหม่ครั้งแรกเป็นไปตามแผนทุกอย่าง แต่ก็ตอบได้ยากว่าสำเร็จไหม ขนาดที่งานมีตติ้งเขายังจำฉันไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว ไม่งั้นเขาก็คงทักไปแล้ว บางทีสำหรับเขา ตอนนี้ฉันอาจเป็นแค่ผู้หญิงธรรมดาเกินกว่าจะสนใจจำก็ได้

"อย่าเพิ่งถอดใจสิ เพิ่งจะเริ่มตนเอง เออน่า เชื่อฉันแล้วทุกอย่างจะดีเอง"

ฉันหันไปมองชวิน ก่อนจะหันไปสั่งคาราเมลแฟรปปูชิโนมาเป็นเครื่องบรรณาการเพื่อนสนิทอย่างรู้จักกันดี ชวินกินกาแฟแค่แบบเดียว และร้านนี้ก็ขายแต่กาแฟเท่านั้น

"ทำไมต้องไม่เป็นแฟนคลับ ฉันไม่เห็นเข้าใจเลย"

"เพราะเวลาตาราเจอแฟนคลับก็เหมือนการทำงานไป ไม่เป็นตัวของตัวเอง ไม่เป็นส่วนตัว" ชวินตอบคำถามของฉัน "จริงอยู่ว่ามันก็มีตาราที่ลงเอยกับ

แฟนที่พัฒนามาจากฐานะแฟนคลับ แต่ยาก ดั้งนั้นถ้าอยากเป็นแฟนก็อย่าทำตัวเป็นแฟนคลับนะจ๊ะ"

"ไม่เป็นแฟนคลับแล้วจะให้ป็นอะไรวะ" ฉันทบ่งชี้แจง

"อะไรก็ได้ในชีวิตเขา นี่แหละโจทย์แรกที่เราต้องตีกันให้แตก แกจะวางตัวเป็นอะไรกันแน่ เพื่อน เพื่อนของเพื่อน เพื่อนข้างห้อง คนรู้จัก หรืออะไรสักอย่างในชีวิตเขา มีเขาอยู่ในชีวิตแบบคนปกติ ไม่ใช่ดารา" ชวินพูดด้วยท่าทางจริงจัง ในขณะที่ลี้กๆ แล้วฉันแอบขำ

"พูดอย่างกับตัวเองเป็นดารา"

"ฉันก็ไปสืบมาให้แกใจ ฉันทนี่แหละควรจะเป็นเพื่อนดีเด่นแห่งชาติ"

นอกจากจะไม่เสียความมั่นใจแล้ว ชวินกลับดูมั่นใจมากขึ้นเสียอีก ฉันได้แต่ส่ายหน้าไปมาแบบพูดอะไรไม่ถูก แต่อีกฝ่ายก็ไม่ได้สนใจ สั่งให้ฉันหยิบมือถือออกมาอ่านไฟล์แผนงานเตรียมตัวบุกขึ้นต่อไป ตามกำหนดการแล้วควรจะเว้นไว้สักสองถึงสามวัน เพื่อไม่ให้ดูจงใจมากเกินไป ชวินเองก็เปลี่ยนบทสนทนามาพูดคุยเรื่องการลงทุนกับฉันบ้าง ย้ำหนักย้ำหน่ว่าต้องอ่านให้ละเอียดและต้องลงทุนจริงๆ เพราะขั้นตอนที่จะต้องแสดงความสามารถใกล้เข้ามาแล้ว

แผนการขั้นต่อไปล่าช้าไปจากกำหนดการถึงสามวัน

จากที่ตั้งใจว่าจะเริ่มต้นในวันที่สามหลังพบกันครั้งแรก แต่เมທີธย์กลับคอนโดย ดึงตลอด บางทีก็เที่ยงคืนกว่า ด้วยบรรยากาศและสภาพแวดล้อม ก็ดูจะไม่ค่อยเหมาะสมเท่าไรนักในการพูดคุย ฉันทจึงต้องรีบกลับมารอที่คอนโดย ทุกวันหลังเลิกงาน รอจนกว่าทุกอย่างจะเข้าที่เข้าทางที่สุด

ฉันทสำรวจความเรียบร้อยของตัวเองอีกครั้ง

ฉันทเลือกใส่ชุดทำงานเพื่อให้ดูไม่เป็นการจงใจสวยจนเกินไปในการไปพบเขา ผมก็จัดแต่งไว้้อย่างเรียบร้อย แต่ไม่ถึงกับทำเป็นทรงอะไรจนเยอะเกินความ ไบหน้าแต่งขึ้นใหม่หลังจากผลญกับงานหนักมาทั้งวัน แต่บรรจงลงเครื่องสำอางให้บางเบาที่สุด แต่งเหมือนไม่แต่งยากกว่าแต่งให้

สวยสุดๆ ด้วยซ้ำ

ฉันเดินไปที่หน้าห้องเขาและเคาะประตู

เสียงคนที่อยู่ในห้องขยับตัวแว่วมาไม่ดังนัก หยุดไปชั่วคราว เขาน่าจะเดินมาส่งดูตามัว ไม่นานก็เปิดประตูออกมา เมทิตย์อยู่ในชุดสุดแสนธรรมดา เสื้อยืดกับกางเกงวอร์ม ภาพที่ฉันเห็นจนชินตาก่อนอายุเบญจเพส เขายิ้มให้หน่อยๆ แต่ไม่ได้เริ่มต้นพูดอะไรก่อน รวากับจะถามว่าฉันมีธุระอะไรถึงมาเคาะประตู

"คุณเมทิตย์คะ คือนั้นรบกวนขอแชรร์รหัสไวไฟสักสองชั่วโมงได้ไหมคะ เราเตอร์ที่ห้องเสีย จะเรียกช่างมาก็คงไม่ทัน ฉันต้องประชุมออนไลน์ตอนทุ่มนี้ สำคัญนะค่ะ ขาดไม่ได้จริงๆ ฉันจ่ายค่าอินเทอร์เน็ตให้ก็ได้นะคะ พอดีฉันรู้จักเพื่อนบ้านแค่คนเดียว"

กฎของการจับตาราข้อที่ 3 : อย่าพยายามสวยแบบคนอื่น เพราะในวงการบันเทิงมีคนสวยที่สุดในทุกแบบแล้ว สิ่งที่ต้องทำคือสวยในแบบของตัวเอง

3)

กฎของการจับตาราข้อที่ 4 : อาชีพตาราเจอคนมากมายและหลากหลาย สิ่งที่ต้องมีคือความเป็นเอกลักษณ์ แตกต่างจากผู้อื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งความแตกต่างที่มีประโยชน์ต่อการพัฒนาความสัมพันธ์

"รหัสไวไฟเหรอครับ" เมทิตย์ขมวดคิ้วนิดหน่อยตอนได้ยินประโยคแรก แต่ไม่นานก็ปรับสีหน้าเป็นปกติ ฉันได้แต่พยักหน้ารับตามสคริปต์ที่เขียนเอาไว้ นี่ก็เพิ่งเอาปลั๊กเสียแล้วที่ชิวินหาให้มาต่อแทนเพื่อความแนบเนียน

"ใช่ค่ะ สะดวกไหมคะ อิกไม่กี่นาทีจะต้องประชุมแล้ว เรียกช่างมาคงไม่ทัน แต่จะให้ใช้เน็ตโทรศัพท์ก็คงไม่ไหวค่ะ พอดีประชุมค่อนข้างสำคัญ

ชายงานใหญ่ให้ลูกค้านะคะ "ไม่อยากให้พลาด"

ฉันร่ายยาวตามทุกสิ่งทุกอย่างที่คิดไว้ล่วงหน้า เขาฟังแล้วก็เงียบไป เหมือนกำลังนึกอะไรบางอย่าง ความจริงฉันจำรหัสไวไฟของเขาได้ ทำไมจะจำไม่ได้ คนอย่างเมทิตย์ใช้รหัสทุกอย่างในชีวิตเป็นรหัสเดียวกันหมด นั่นแหละ

"ฉันเดี๋ยวผมเข้าไปรอรหัสให้ดีกว่าครับ เมื่อจะช่วยดูเราเตอร์ให้ด้วย ถ้าไม่เป็นอะไรมาก ผมอาจจะพอช่วยซ่อมให้ได้ครับ" ฉันเกือบลืมไปแล้วว่า เขาจบจากคณะวิศวกรรมศาสตร์มา

"ได้เลยค่ะ แต่ห้องรกหน่อยนะคะ พอดีต้องตัดโมเดลส่งลูกค้าบ่อย"

ฉันตั้งใจให้มีตู้ชินแบบธรรมชาติที่สุด "ไม่รู้ว่านักแสดงอย่างเขา จะจับได้ไหม แต่ความจริงแล้วฉันก็ชินจริงๆ นั่นแหละ ถึงแม้ว่าจะวางแผนล่วงหน้าและจัดห้องไว้แล้วเป็นอย่างดี แต่ฉันก็ตื่นเต้นแปลกๆ อยู่ดีที่เมทิตย์ คนนี้จะเข้ามาเห็นความเป็นฉันในห้องของฉันเป็นครั้งแรก

ใช่แล้ว ฉันคิดว่าวิธีนี้จะทำให้เขาเข้ามาในห้องของฉันได้

เมทิตย์ใช้รหัสทุกอย่างในชีวิตเป็นรหัสเดียวกันหมด ดังนั้นเป็นไปได้เลยที่เขาจะยอมบอกรหัสฉันโดยตรง แต่จะให้เขาเดินกลับไปตั้งรหัสผ่านใหม่ ก่อนที่จะกลับมาบอกฉัน นั่นก็ดูจะแสดงความกังวลว่าฉันจะไปล้วงความลับของเขามากเกินไปหน่อย วิธีที่ดีที่สุดคือเขาต้องเข้ามารอรหัสไวไฟให้ฉันด้วยตัวเอง ฉันตรวจสอบแล้วว่าคอมพิวเตอร์ของฉันตั้งระบบไว้ไม่ให้สามารถมองเห็นรหัสผ่านได้ ฉันจะเห็นแค่ตอกฉัน และนั่นจะทำให้ทุกอย่างลงตัวพอดี

"ไม่เป็นไรหรอกครับ ห้องผมก็รก ไม่ค่อยได้ทำความสะอาด นานๆ จะจ้างแม่บ้านเข้ามาช่วยจัดการให้สักที"

เขาตอบเหมือนใจไม่ให้ฉันเขินเสียมากกว่า เมทิตย์ไม่ใช่คนเนียบ ทุกกระเปียดนิ้ว แต่ก็ไม่ใช่คนสกปรกซกมก เขาดูแลตัวเองอย่างดี รวมไปถึงที่พักของเขาด้วย ถึงแม้จะไม่ได้เจาระเบียบอะไรมากมาย แต่ห้องก็สะอาด

สะพานเรียบร้อยดี

"คุณพอใจเล่นหุ่นด้วยเหรอครับ"

เขาเอ่ยทักเป็นคำแรกหลังจากที่ใส่รหัสไวไฟและตรวจสอบว่าฉันสามารถเข้าอินเทอร์เน็ตเพื่อเตรียมตัวประชุมได้เรียบร้อยแล้ว เหลือเวลาอีกยี่สิบนาทีกว่า เขาคงไม่รู้ลึกอึดอัดใจที่จะชวนฉันคุยอะไรสักเล็กน้อย นั่นก็ตรงกับแผนที่วางไว้เช่นกัน

ฉันตั้งใจจัดห้องให้ใครดูก็รู้ว่าฉันเล่นหุ่นเป็น

หนังสือหุ่นที่วางระเกะระกะนั่นก็ส่วนหนึ่ง ใบเอกสารจากตลาดหลักทรัพย์นั่นก็อีกส่วนหนึ่ง แต่ที่ชัดที่สุดก็เห็นจะเป็นโทรศัพท์มือถือที่จางใจวางโดยเปิดหน้าจอแอปพลิเคชันเทรดหุ่นไว้ เขาเองที่น่าจะกำลังศึกษาเรื่องการลงทุนอยู่ เมื่อเห็นเบาะแสเหล่านี้ก็คงจะนึกออกได้ไม่ยาก

"เป็นอาชีพเสริมนะค่ะ เป็นสถาปนิกอย่างเดียวเงินเก็บไม่ค่อยจะโตสักที" ฉันพูดยิ้มๆ

"จริงเหรอครับ"

เมทิตย์พูดด้วยสีหน้าทึ่งๆ ฉันจับอาการบางอย่างของเขาได้ ความเป็นตัวเขาที่เริ่มลดรอยกะเทาะออกมาจากกำแพงหนาที่เขามักจะตั้งไว้เพื่อขวางทุกคน ความเป็นเมทิตย์ ผู้ชายที่แสนจะธรรมดาคนหนึ่ง

"จริงค่ะ คุณเมทิตย์ก็เล่นหุ่นเหมือนกันเหรอคะเนี่ย"

ฉันแก้มองถาม ในขณะที่คนตรงหน้าหันไปรอบๆ ห้องนั่งเล่นของฉันอย่างสำรวจสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการลงทุน ห้องของฉันมีห้องนั่งเล่นกับห้องนอนแยกออกจากกันชัดเจน การที่เขามายืนอยู่ตรงนี้จึงดูไม่ใช่เรื่องที่น่ากระอักกระอ่วนจนเกินไปนัก

"อย่าใช้คำว่าเล่นเป็นเลยครับ ใช้คำว่าพยายามศึกษาจะดีกว่า"

เขาตอบออกมาพร้อมกับหัวเราะเบาๆ นั่นทำให้ฉันคิดถึงเขามากขึ้นกว่าทุกครั้ง ครั้งหนึ่งเขาเคยยืนอยู่ตรงนี้ หัวเราะแบบนี้ แต่แค่เป็นอีกสถานะหนึ่งเท่านั้นเอง

"โห แค่เริ่มต้นก็ตีมากแล้วละ อยู่ในตลาดไปนานๆ เดียวก็เก่งเอง ตอนแรกฉันก็ลุ่มๆ ดอนๆ เหมือนกันละ ผ่านไปสักปีสองปีก็อยู่ตัว ยิ่งถ้าห้าปีขึ้นไปนี่ยิ่งสบายเลยละ"

ฉันพูดด้วยท่าทีเฉยๆ ถึงแม้ว่าฉันจะเพิ่งเริ่มต้นเปิดพอร์ตหุ้นและเทรดหุ้นมาได้ไม่ถึงเดือน แต่เอาเข้าจริงฉันกลับคุ้นเคยกับโลกของตลาดหุ้นมากมากจนฉันรู้สึกเหมือนไม่ได้โกหกอะไร

"จริงหรือครับ" เมทิตย์ฟังด้วยท่าทีที่กระตือรือร้นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด "ความจริงหนังสือเล่มนี้ผมก็อ่าน แต่สารภาพว่าอ่านไม่รู้เรื่องเลย อ่านไปได้สิบหน้าก็หลับแล้ว"

เมทิตย์ชี้ไปที่หนังสือ The Intelligent Investor หนังสือด้านสุดท้ายที่ชวรินทร์ให้ฉันอ่าน ฉันแอบยอมรับในใจว่าเล่มนี้ยากเอาการ แต่ฉันกลับอ่านมันรู้เรื่องและเข้าใจมันได้ดีทีเดียว ในขณะที่เขาไม่เข้าใจก็คงจะไม่แปลกขนาดชวรินทร์เป็นตัวตั้งตัวตีในการอ่านยังบอกว่าต้องใช้เวลาทำความเข้าใจเป็นเดือน

"เล่มนี้ยากละ พูดถึงเรื่องการลงทุนด้วยหลักการวิโธ หนังสือเขียนมาจะร้อยปีแล้วละ ภาษาก็จะโบราณๆ หน่อย อ่านยาก ไม่ค่อยเหมือนหนังสือสมัยนี้ ความจริงถ้าคุณเมทิตย์อยากได้นักหนังสือที่อ่านง่ายกว่านี้สำหรับการเริ่มต้นเล่นหุ้น ฉันพอจะแนะนำได้นะคะ เล่มนี้ไม่ค่อยแนะนำสำหรับมือใหม่ละ"

ฉันตอบอย่างจะฉาน และนั่นก็อาจจะจะเป็นสิ่งที่ทำให้คนตรงหน้ายิ้มกว้าง เขาเหมือนเด็กผู้ชายที่แอบเล่นอะไรอยู่คนเดียวจนเบื่อ แล้ววันหนึ่งก็มาเจอกับคนที่เล่นอะไรแบบเดียวกัน ฉันรู้สึกแบบนั้น ท่าทีเหมือนเด็กได้ของเล่นของเขามีเสน่ห์เสมอ แต่เขามักไม่ค่อยเปิดเผยให้ใครได้เห็นนัก แต่อย่างน้อยฉันคนนี้ได้เวลานี้ก็ได้เห็นภาพตรงหน้านี้อีกครั้งในเวลาที่น่าเร็วกว่าที่คิดไว้มาก

"พอดีละครเรื่องใหม่ผมต้องเล่นเป็นนักแสดงละครบะ ในเรื่องมีการพูดถึงหนังสือเล่มนี้ด้วย ศัพท์เทคนิคเต็มไปหมด ผมยังกังวลเรื่องการออกเสียง

อยู่เลย บางทีคนไทยไม่ได้ออกเสียงเหมือนต้นตำรับเป๊ะๆ นะครับ ผมเลย
อยากรู้ว่าคนในวงการจริงเขาอ่านว่าอะไร"

ฉันพยักหน้ารับอย่างเข้าใจ

"อย่างคำนี้ ผมอ่านว่าฟีสแลชอี ถูกต้องไหมครับ"

เมทิตย์ถามต่อโดยเอาคำที่เจตๆ ไว้ในโทรศัพท์ให้ดู ฉันชะงักหน้าไปดู
ตามเขา แล้วก็ได้แต่ยิ้มออกมาน้อยๆ พร้อมกับส่ายหน้า

"อ่านว่าฟีสอะ ไม่ต้องมีสแลช"

ฉันตอบอย่างมั่นใจ ความจริงคำอ่านพวกนี้ไม่มีในหนังสือ แต่จาก
ประสบการณ์การฟัง *ลงทุนศาสตร์พอดแคสต์* มาจนหูเปื่อย ฉันก็ค่อนข้าง
จะรู้ว่าคนในวงการนี้เขาอ่านออกเสียงแต่ละคำกันอย่างไร เมทิตย์เอง
เมื่อได้ฟังแล้วก็ทำท่าดีใจมาก ก้มหน้าลงจดคำไว้ในโทรศัพท์ของตนเอง

"ความจริงถ้ามีเรื่องอะไรพวกนี้ก็ปรึกษาได้นะคะ ยินดีค่ะ ฉันเองก็ชอบ
เรื่องหุ่นเหมือนกัน" ฉันเกริ่นพร้อมกับเบนสายตาไปทางนาฬิกาแขวนผนัง
เล็กน้อย "แต่ยังไงตอนนี้ฉันคงต้องขอตัวไปเตรียมตัวประชุมก่อนนะคะ
เหลืออีกแค่สิบนาทีเอง กลัวจะฉุกฉุกนะคะ"

"อ้อ โทษทีครับ ผมก็ชวนคุยเพลินเลย คุณพอใจทำงานเถอะครับ
ผมไม่กวนแล้ว"

ความจริงฉันไม่ได้มีประชุมอะไรทั้งสิ้น แต่ด้วยเงื่อนไขที่สร้างไว้ใน
ในตอนต้น ฉันจึงต้องประชุมทีหลังตามที่บอกเอาไว้ อีกอย่างการทำท่าว่า
สนใจการทำงานก็อาจจะช่วยสร้างบุคลิกที่แตกต่างให้เขาจดจำ

"งั้นคราวหน้าผมอาจจะขอรบกวนปรึกษาอีกนะครับ"

"ได้เลยค่ะ ถือว่าตอบแทนเรื่องรหัสไวไฟไปด้วยเลยนะคะ"

"งั้นผมขอสแกนไอดีไลน์ไว้หน่อยได้ไหมครับ เผื่อคุณพอใจมีอะไร
ให้ช่วยอีกจะได้สะดวกด้วย ไม่ต้องมัวมาเคาะประตู"

เขายื่นโทรศัพท์มือถือมาตรงหน้า ไม่รู้ว่าฉันคิดไปเองหรือเปล่า แต่
ฉันรู้สึกเหมือนตอนที่ได้พบกับเขาวันแรกที่โรงเรียนกวดวิชา เด็กผู้ชายขี้อาย

คนนั้นที่มาแอบดักรอฉันก่อนเข้าห้องเรียน

"ได้เลยคะ" ฉันหยิบมือถือขึ้นมาเปิดคิวอาร์โค้ดให้เขาสแกนและแอดไลน์มา

"คุยกับคุณพอใจแล้วรู้สึกเหมือนคนเคยรู้จักกันมาก่อนเลยครับ
คุณๆ ยังไงบอกไม่ถูก ผมรู้สึกเหมือนเคยเจอกันที่ไหนมาก่อน" เมทิตย์
พูดพร้อมกับฉีกยิ้มกว้าง รอยยิ้มที่ฉันคิดถึงเป็นที่สุด

*กฎของการจีบดาราช่อที่ 5 : อาชีพดาราดูคนมากมายและหลากหลาย
เปลี่ยนสังคมเปลี่ยนสถานที่ทำงานตลอด ดังนั้นจงทำตัวให้เหมือนบ้าน
อบอุ่นและปลอดภัย*

บทที่ 4 ลงทุนทุนรัก

1)

ความสัมพันธ์ของฉันกับเมทิตย์พัฒนาขึ้นเป็นลำดับ

ฉันได้เจอเขาบ่อยขึ้น ส่วนใหญ่ก็มาจากการที่เขามักจะไลน์มาปรึกษาฉันเรื่องหุ้น ฉันก็ให้คำตอบ มากเข้าเขาก็ซื้อขนมมาฝากเป็นการขอบคุณบ้าง สิ่งที่เขาชื่นชำนายไว้ไม่ผิดเลย เมทิตย์ต้องการใช้การแสดงแบบ Method acting นั่นคือเขาอยากจะเป็นนักแสดงจริงๆ เวลาอยู่ในกองเขาจะดูตลาดหุ้น เช็คพอร์ตหุ้น อ่านข่าวหุ้น ทำกิจวัตรประจำวันแบบที่คนหลงใหลใฝ่ฝันในหุ้นคนหนึ่งทำ

"เวลาตีใจตอนหุ้นขึ้นนี่เป็นยังไงเธอครับ"

เขาถามฉันในสาย พวกเราใช้ไลน์คอลล์คุยกันเป็นครั้งแรกหลังจากที่เขารู้สึกว่าติดปัญหาเกี่ยวกับบทและยังไม่เข้าใจอินเนอร์ของตัวเองละครามากพอที่จะแสดงออกมาได้

"ก็ตีใจไงคะ จะให้ฉันตอบยังไงดี"

ฉันตอบพร้อมกับขำเบาๆ คำถามของเขาช่างเหมาะกับการเป็นนักแสดงเหลือเกิน คนทั่วไปใครจะมานั่งใจว่าไอ้การตีใจนี่มันมีกี่แบบ และการตีใจจากการที่หุ้นขึ้นนี่มันเป็นแบบไหน

"ยังงี้ดีล่ะ ผมก็อธิบายไม่ถูก คุณพอจะช่วยบรรยายความรู้สึกได้ไหม พุดอะไรที่นึกออกก็ได้ครับ ตอนที่ดีใจ" เขาพูดออกมายาวเหยียด "ขอโทษนะครับที่ถามอะไรแปลกๆ พอดีผมลองเล่นหุ่นแล้ว แต่ยังไม่เคยทำอะไรจนถึงจุดที่รู้สึกว่าคุณดีใจมากๆ ได้สักที ส่วนใหญ่จะติดตอย* มากกว่า"

ฉันยิ้มออกมาอย่างเข้าใจ

"แต่ตอนแสดงผมต้องตีความการดีใจออกมาด้วยว่าเป็นการดีใจแบบไหน ผมกลัวว่าถ้าดีใจไม่เหมือนคนที่เล่นหุ่นกันจริงๆ เวลาคนเล่นหุ่นดูแล้วมันจะปลอมนะครับ พอดีเรื่องนี้มีสปอนเซอร์ที่สายตรงทางหุ่นเยอะด้วย ผมไม่อยากให้คนที่มาซื้อโฆษณาดูแล้วรู้สึกไม่ดี"

ปลายสายเล่าออกมาด้วยน้ำเสียงที่ทำให้ฉันรู้สึกว่าเราสนิทกันขึ้นไปอีกขั้น เขาพูดเหมือนคุยกับเพื่อนมากกว่าดาราทัวร์ที่วางท่ากับคนรู้จัก

"ฉันก็อยากช่วยนะคะ แต่ยังไม่กล้าอธิบายไม่ออกเลย"

"ทำทางคำถามนี้จะยากไปหน่อย" เขาพูดออกมาด้วยเสียงแห้งๆ

"อย่างนี้ดีไหมคะ คุณลองยกตัวอย่างการดีใจแบบต่างๆ มาให้ฉันเลือก อาจจะพอนึกออกก็ได้คะ" ฉันลองเสนอ

"งั้นขอคิดแป็บนะครับ"

ฉันรับคำไปและรอคำตอบจากเขา

"เท่าที่ผมนึกออกก็มี การดีใจแบบหมุนกาซาปองแล้วได้ของที่ยากได้ การดีใจแบบที่ได้กินแฮมมอนอร่อยๆ การดีใจที่เตะบอลเข้าประตูได้ การดีใจที่สอบได้ที่หนึ่ง"

เขาพูดไล่ออกมาเรื่อยๆ ส่วนฉันก็ขำออกมาเบาๆ

"ยากกว่าเดิมอีกคะ พอดีฉันไม่เคยหมุนกาซาปอง ไม่ชอบกินปลาดิบ ไม่เคยเล่นฟุตบอล แล้วตอนที่สอบได้ที่หนึ่งก็ตอนประถมซึ่งนานจนจำความรู้สึกไม่ได้แล้วละคะ"

* ติดตอย เป็นคำแสลง หมายถึงการซื้อหุ่นแล้วมั่นใจว่าราคาหุ่นจะปรับสูงขึ้น แต่ราคาหุ่นกลับปรับลดอย่างรวดเร็ว และแทนที่จะขาย เจ้าของหุ่นกลับตัดสินใจถือหุ่นตัวนั้นไปเรื่อยๆ เพราะหวังว่าราคาหุ่นจะปรับสูงขึ้น

คราวนี้เป็นปลายสายบ้างที่หัวเราะออกมา

"จริงสิครับ ผมนี่ก็ยกตัวอย่างได้แค่มาก พอตีถ้าไม่นับเรื่องงานแล้ว ผมก็ไม่ค่อยได้ทำอะไร嘛ครับ เลยนึกได้แต่เรื่องตีใจสมัยมหาลัย"

"อืม ฉันนั้นลองอธิบายแบบนี้ดีกว่า" ฉันพูดขึ้นอย่างเรียบเรียงความคิดในหัวได้ "ตอนที่หุ่นขึ้นใหม่ๆ หรือกำไรช่วงแรกๆ มันจะเป็นความตีใจแบบวูบวาบ เหมือนเชียร์กีฬาแล้วชนะหรือไม่ก็ประมาณถูกหวยมั้งคะ"

"ไม่สู้มากชาปองแต่เล่นหวยเหอครับ" เขาแก้งแงว

"เคยเล่นคะ แต่ตอนนี้หันมาเล่นหุ่นแทนแล้ว"

ฉันพูดอย่างอารมณ์ดี ส่วนเขาก็ขอโทษที่ซัดจังหวะและบอกให้ฉันพูดต่อได้เลย เขาอาจจะไม่รู้ แต่สำหรับฉัน นั้นทำให้ฉันมีความสุขอยู่ไม่น้อย ระยะห่างระหว่างเรากำลังน้อยลง

"แต่ในระยะยาวแล้วเหมือนความภาคภูมิใจมั้งคะ เหมือนการได้เกรดดีๆ แต่ไม่ใช่หมายถึงตอนเกรดออกนะคะ หมายถึงตอนที่ย้อนกลับไปไกลๆ" ฉันเล่า "ความจริงก็คล้ายเกรดเฉลี่ยตอนเรียนเหมือนกันนะคะ ถ้าเราได้เกรดดีก็ตีใจ แต่การตีใจแบบที่รู้เกรดตอนแรกก็จะแบบหนึ่ง แต่การตีใจหลังจากเวลาผ่านไปแล้วพักใหญ่ก็เป็นอีกแบบหนึ่ง ฉันว่าน่าจะเป็นแบบนี้แหละคะ"

"โอ้ ขอบคุณมากเลยครับ เข้าใจขึ้นเยอะเลย" เขาพูด

"ถ้าพอจะช่วยอะไรคุณได้ก็ยินดีคะ"

"พูดแบบนี้แล้วเหมือนความรักเลยนะครับ" อยู่ดีๆ เขาก็พูดต่ออย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย เหมือนบทสนทนาพาไปอย่างไม่รู้ตัว "ช่วงแรกๆ ก็ะเขินๆ กันหน่อย แต่พอนานๆ ไปก็เป็นความมอบอ่น อยู่กันแบบสบายๆ เหมือนเป็นความอิมเอมใจอะไรแบบนั้นหรือเปล่าครับ" เขาพูดเหมือนชวนคุยมากกว่าจะหาคำตอบ

"ไม่รู้สิคะ" ฉันงใจแก้งลิ้มเวลาสิบปีที่คบกับเขาไปเสียก่อน "การมีแฟนก็เหมือนกาชาปองหรือไม่ก็ฟุตบอลสำหรับฉันคะ"

"ขอโทษนะครับ ผมไม่ได้ตั้งใจจะละลาบละล้วงเรื่องส่วนตัว"

คราวนี้เป็นเสียงของเขาที่ดูจะจริงจังขึ้นกว่าทุกครั้ง แต่พอการพูดคุยดำเนินมาถึงตอนนี้ ฉันก็รู้สึกประหลาดในหัวใจเหลือเกิน มุมหนึ่งก็แอบดีใจที่เขาสนใจเรื่องความรักของฉัน แต่ในอีกมุมหนึ่งนั้นก็พิศุจน์ชัดว่าเขาไม่เหลือความทรงจำอะไรเกี่ยวกับฉันเลย

"ไม่ต้องขอโทษหรอกค่ะ เป็นเรื่องธรรมดาของผู้หญิงคณะฉันไปแล้ว มั้งคะ เรียนหนัก งานเยอะ ตอนเรียนก็ไม่ค่อยได้เจอใครนอกจากเพื่อนในคณะ ถ้าไม่ถูกใจและคบกันเอง ส่วนใหญ่ก็รอขึ้นคานกันหมดแหละคะ คณะนี้ขึ้นชื่อเรื่องหาแฟนยาก"

ฉันตั้งใจเล่าแบบใส่สีตีไข่นิดหน่อย เพื่อที่จะให้เขาไม่รู้สึกผิดที่ถาม ขณะเดียวกันก็ให้ดูเหมือนฉันไม่ได้นำเสนอความโสดของตัวเองมากเกินไป

"อ้าว แล้วพอมาทำงานไม่เจอใครบ้างหรือครับ" เขากลมด้วยน้ำเสียงสงสัยจริงๆ

"งานหลักของฉันคือออกแบบบ้านค่ะ ลูกค้าส่วนใหญ่มีลูกมีเมียกันแล้วทั้งนั้น ไม่ก็กำลังสร้างเรือนหอ ตั้งแต่ทำงานมาฉันยังไม่เคยเจอลูกค้าที่เป็นโสดสักคน" ฉันพูดพร้อมหัวเราะ

"โอ้โห ผมเพิ่งรู้ นะครับเนี่ย น่าสนใจจัง" น้ำเสียงของเขาสนใจจริงๆ

"คงไม่ได้หาง่ายแบบอาชีพดารารอหรือค่ะ เจอคนเยอะ มีสังคมใหญ่ตลอด" ฉันพูดกลับไปบ้าง

"ไม่หรือครับ" เขาปฏิเสธ "อาชีพดารารอเจอคนเยอะก็จริงครับ แต่ไม่ค่อยได้สนิทกับใครจริงจังหรือ อย่างกองถ่าย ถ่ายกันได้ไม่กี่เดือนก็เปลี่ยนกองใหม่ เจอกันไม่นาน ยิ่งงานโฆษณาหรืออีเวนต์นี่ยิ่งแล้วใหญ่ เจอกันไม่กี่ชั่วโมงก็แยกย้ายแล้ว สังคมเพื่อนฝูงก็ไม่ค่อยมีหรือครับ งานเยอะ งานไม่เป็นเวลา ใครเขานัดเจอกันก็ไม่ค่อยได้ไป ทำงานเก็บเงินอย่างเดียว"

ฉันตอบอะไรไปอีกอย่างสองอย่างตามมารยาทและถ้อยคำจะพาไป

ชีวิตของซูเปอร์สตาร์อย่างเขาค้นรู้จักทีเดียวนะละ ฉันไม่เคยมีวันหยุดปกติ ไม่ได้ไปไหนมาไหนตามปกติ ไม่ได้นัดเจอกันแบบปกติ โชคดีที่อาชีพเก่าของฉันเป็นผู้ตรวจสอบบัญชี ถึงแม้ว่างานจะหนักแต่ก็ยืดหยุ่นเรื่องวันลาได้ ขอแค่ให้งานเสร็จก็พอ

"คุยกับคุณสนุกจริงๆ นะเนี่ย ผมว่าจะถามหลายทีแล้วว่าคุณเรียนที่ไหนมาบ้าง เพื่อที่เราอาจจะเคยบังเอิญรู้จักกันมาก่อน"

เมทิตย์เริ่มต้นสาธยายโรงเรียนของเขาตั้งแต่สมัยอนุบาล ประถม และมัธยม ไปจนถึงมหาวิทยาลัย แน่หนอนว่าไม่มีที่ไหนสักที่ที่ตรงกับฉัน เราเจอกันที่เรียนพิเศษ มหาวิทยาลัยก็สอบติดกันคนละที่ ดั้งนั้นถ้าจะมาแกะรอยจากประวัติการศึกษาแบบนี้ก็คงจะไม่เจออะไรเป็นชิ้นเป็นอัน

"แปลกจัง ผมรู้สึกเหมือนกับเคยรู้จักคุณมาก่อนแท้ๆ"

เขาพูดอีกครั้ง น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความฉงนสนเท่ห์ ฉันเองได้แต่ยิ้มเงิบๆ อยู่คนเดียว หัวใจรู้สึกซุ่มซ่ามอย่างไรบอกไม่ถูก อย่างน้อยเขาก็พอจะจำได้ แม้จะเป็นเพียงความทรงจำในความรู้สึกเพียงอย่างเดียว

"นั่นสิคะ ฉันเองก็รู้สึกเหมือนเคยรู้จักคุณมาก่อนเหมือนกัน"

2)

"อะไรมันจะพัฒนาความสัมพันธ์ได้เร็วขนาดนั้นวะ"

ชวินพูดพร้อมกับเกาหัวแบบไม่ค่อยจะเชื่อถือเท่าไรนัก ฉันเองก็ได้แต่ยกไหล่ ไม่รู้จะพูดอะไรดี หลังจากที่ฉันแล้วว่าได้โทรศัพท์คุยกับเมทิตย์บ้างแล้ว เพื่อนสนิทก็ได้แต่ทำหน้าที่ประหลาดใจ

"ก็คุยกันเรื่องงานมั้ง ดูเหมือนเพื่อนปกตินะ เหมือนตอนที่ฉันโทรคุยกับแก"

คนตรงหน้าคิดว่าคาราเมลแพรปูชิโนมาดูด สีหน้าเหมือนกำลังไตร่ตรองอะไรไม่หยุด ส่วนนี้มีมือก็เกาะโต๊ะในร้านกาแฟเป็นจังหวะ พวกเรากำลังอยู่ฝั่งที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัวอีกฝั่งหนึ่ง เวลาตอนนี้เกือบหกโมงเย็น

ลูกค้ำที่นัดมาคุยธุระกลับไปแล้ว บนโต๊ะยังมีของวางเกลื่อนกลาด ทั้งตัวอย่างหินอ่อน แบบสี คอมพิวเตอร์ที่เปิดฉายภาพแบบเฟอร์นิเจอร์เป็นตัวอย่างให้ลูกค้ำตัดสินใจเลือก

"เออ แปลกดี ฉันนึกว่าดาราระจะมีกำแพงสูงกว่านี้เสียอีก" ชวินพูด
"ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน"

ฉันตอบง่ายๆ ก่อนจะเริ่มตั้นลงมือเก็บของใส่กระเป๋าเพื่อเตรียมตัวกลับ การจราจรตอนเย็นวันศุกร์รอบสยามสแควร์ไม่น่าพิสมัยเท่าไรนัก ในหัวฉันเริ่มคิดสระตะถถึงวิธีการกลับคอนโดย คงต้องรถไฟฟ้า ของเยอะแบบนี้คงจะพระรุงพระรังน่าดู

"แล้วนี่แกจะกลับยังงัย ให้ฉันไปส่งไหม แต่ฉันจอตลอดเซ็นทรัลเวิลด์นะ"
"ไม่ดีกว่า ซี้เกียจเดิน เดี่ยวไปขึ้นรถไฟฟ้าที่เดียวเลยก็ได้"

ฉันตอบตามตรง ชวินเองก็ไม่ได้เดือดเนื้อร้อนใจอะไรเพราะคุ้นเคยนิสัยกันดี คนอีกฝั่งโต๊ะกวาดของลงกระเป๋าตัวเองอย่างลวกๆ ไม่นานก็เสร็จ
"จั้นไปกินเลยไหม"

"แกไปก่อนเลย ฉันขอนั่งกินน้ำให้หมดก่อน เสียตาย"

ฉันพูดพร้อมหันไปมองน้ำผลไม้ปั่นที่ยังคงเหลืออยู่ครึ่งแก้ว ชวินพยักหน้าอ้ออออกไปตามเรื่องก่อนจะลุกขึ้นเดินออกจากโต๊ะไป ฉันเอื้อมมือไปคนน้ำในแก้วเล่น เหม่อมองน้ำแข็ง ก่อนที่ทุกอย่างจะค่อยๆ ซ้ำลง ผู้คนกำลังเดินพลุกพล่านกันไปมาที่ถนนใจกลางแหล่งการค้าย่านสำคัญ

ฉันเหม่อมองภาพนั้นด้วยสายตาที่ว่างเปล่า

ชั่วเวลาไม่นานทุกสิ่งทุกอย่างก็ดูจะค่อยๆ มืดครึ้มไปที่ละน้อย ผู้คนเริ่มหล่นหายไปจากทางสัญจร ฉันมองทุกอย่างอย่างสนใจ ไม่นานนักฝนก็หล่นพร่างพรมลงมา ไม่ได้หยดรั่วรุนแรง แต่ก็มากพอจะทำให้ถนนเหลือแต่ความว่างเปล่าได้ หยาดฝนค่อยๆ ซิลอมกระจกริมรัานกาแพให้ชุ่มมัวขึ้นเรื่อยๆ ฉันหยิบน้ำขึ้นมากจิบอีกครั้ง ใจเผลอนึกไปถึงคืนสุดท้ายที่ได้อยู่กับเมทิตย์ในฐานะแฟน

เมທີธย์ : คุณเล็กหรือยังครับ ถ้าติดฝนอยู่ที่สถานีรถไฟฯ ผมกำลังจะขับผ่านเข้าคอนโดฯ พอดี เผื่อจะแวะไปรับและติตรถไปด้วยกัน

เสียงร้องแจ้เตือนข้อความดังขึ้น ฉันหันไปมองแล้วก็ได้แต่ยิ้มออกมาน้อยๆ เอื่อมคว้ามือถือมาถ่ายภาพกระจกที่ขุ่นมัวไปด้วยหยาดฝนส่งให้เขา

พอใจ : ฉันยังติดฝนอยู่ข้างนอกค่ะ เดี่ยวรอฝนหยุดแล้วค่อยกลับที่เดียว ของ येะนะค่ะ เรียกรถตอนนี้รถก็คงติดมาก

เมທີธย์ : ให้ผมวนไปรับไหม

พอใจ : อย่าเลยคะ หน่าจะติดมาก ว่าแต่คุณอยากกินขนมอะไรไหมคะ ฉันต้องนั่งอีกนาน ว่าจะซื้ออะไรกลับบ้านสักหน่อย เกรงใจร้าน

เมທີธย์ : ไม่เป็นไรครับ

พอใจ : พายแอปเปิ้ลร้านนี้อร่อยนะ คุณลองไหม

เมທີธย์ : สักชิ้นก็ได้ครับ ลองชิมดู

เขาตอบกลับพร้อมส่งสติ๊กเกอร์มาให้หนึ่งรูป บทสนทนาจึงสิ้นสุดลงตรงนั้น ฉันหันไปมองภาพข้างนอกต่อ ฝนตกหนักขึ้นเรื่อยๆ ไม่มีทีท่าว่าจะเบาลง โชคดีที่ฉันไม่ได้คิดจะฝ่าฝนออกไป

ฉันเหม่อมองทีวีทัศน์โดยรอบก่อนจะหยุดสายตาลงที่จอขนาดใหญ่ฝั่งตรงข้ามร้านกาแฟเป็นร้านขายของเรียงรายไปตามถนน ด้านบนร้านมีการติดจอเล็กบ้างใหญ่บ้าง สายตาฉันหยุดอยู่ที่จอหนึ่งเมื่อเห็นใบหน้าคนที่เคยคุ้น...เมທີธย์ ฉันเหลือบไปเห็นตรงขอบจอว่าเป็นรายการที่ถ่ายทอดมาจากการไลฟ์ของเพจสินค้าหนึ่งก็สนใจ จึงหยิบโทรศัพท์มือถือตัวเองขึ้นมาบ้าง เสียบหูฟัง แม้จะไม่ทันบทสนทนาในช่วงแรกไปบ้าง แต่ก็น่าจะฟังได้อีกยาวพอสมควร

"ละครเรื่องนี้เกี่ยวกับอะไรคะ"

ผู้สื่อข่าวยื่นไมโครโฟนถามเขา รอยยิ้มนั้นเป็นรอยยิ้มของการมุ่งมั่นทำงานอย่างเต็มที่ เป็นประกายเจิดจรัส แต่เบื้องหลังกลับซ่อนกำแพงหนาที่ไม่มีใครสามารถเข้าไปได้

"วงเวียนหมอกเป็นเรื่องราวของเจ้านายชาวเหนือที่กลับมาเกิดใหม่เป็นดีไซเนอร์สาวในกรุงเทพฯ ครับ พอระลึกลับชาติได้ก็หวนกลับไปตามหาปมในอดีตให้เจอว่าทำไมตัวเองถึงยังฝังใจกับภพชาติเก่าๆ ส่วนผมจะรับบทนักแสดงรับเชิญเฉยๆ นะครับเรื่องนี้ เป็นญาติของพระเอกที่ช่วยพระเอกสืบหาความจริง"

เสียงตอบดังฉะฉาน แต่ไม่ถึงกับมั่นใจในตัวเองมากจนเกินไปนัก ฉันทผลยิ้มออกมา สมัยที่เป็นแฟนกันฉันก็ชอบนั่งดูเขาให้สัมภาษณ์บ่อยๆ เมทิตย์เป็นดาราที่พุดรู้เรื่อง ไม่น่าเบื่о น้ำเสียงมีจังหวะจะโคน ท่าทางก็ชวนให้สนใจและติดตาม

"แบบนี้แฟนคลับไม่เสียใจกันแยะเลยหรอคะ อุตส่าห์ได้เล่นกับภริส่า ทั้งที่แต่ไม่ได้คู่กัน มีกระแสความคิดเห็นอะไรจากในโซเชียลบ้างไหมคะ"

นักข่าวถามต่อ ภาพในจอขยายกรอบขึ้นมา ทำให้เห็นภาพฉากหลังขณะที่สัมภาษณ์ชัดขึ้น ตราสินค้าของแบรนด์ที่กำลังถ่ายทอดออกจอโฆษณาตัวเอง

"ไม่มีนะครับ" เขายิ้ม "เท่าที่เห็นทุกคนก็แฮปปี้กันดีเพราะเดี๋ยวผมก็จะมีผลงานเรื่องใหม่เล่นคู่กับภริส่าอยู่แล้วด้วย嘛ครับ แยกกันบ้างก็ได้" ผู้ให้สัมภาษณ์หัวเราะเบาๆ ทิ้งท้าย

"เรื่องอะไรคะ ช่วยเล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมคะ"

"ละครเรื่องลงทุนรักครับ" เขาพยักหน้ารับเหมือนรู้ตัวอยู่ก่อนแล้วว่าจะโดนถาม "ละครเกี่ยวกับนักลงทุน ตลาดหุ้น และการเงินอะไรพวกนี้เป็นโรแมนติคคอมมีดี้ดูสบายครับ เชื่อว่าหลายคนน่าจะชอบ เพราะดูไปก็จะได้เกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ เรื่องการเงินไปด้วย"

"แบบนี้คนดูก็เตรียมเงินกันต่อจากเรื่องที่แล้วได้เลยใช่ไหมคะ"

เมທີธียัมรับแต่เหมือนจะชงักไปครู่หนึ่ง สีหน้าของเขาตอบได้ยากว่า รู้สึกอย่างไร อากัปกริยาทุกอย่างถูกปกปิดอย่างมิดชิดภายใต้ท่าทางที่สบายๆ

"น่าจะนะครับ อันนี้อาจจะต้องถามคนดูแล้วแหละครับ"

เขาตอบออกมาหลังชงักไปครู่หนึ่ง ดูเหมือนจะมีเสียงฮือฮาน้อยๆ ดังขึ้นในหมู่ผู้ชาย ไม่รู้ว่าฉันคิดไปเองหรือเปล่า แต่ดูเหมือนไมโครโฟน จะขยับเข้าไปใกล้เขามากขึ้น

"แล้วเรื่องที่มีข่าวออกมาว่าคุณเมທີธียัมคบหาใจกับคุณภริสาอยู่นี่ เรื่องจริงหรือเปล่านั้น"

หัวใจของฉันเย็นเฉียบเหมือนมีน้ำแข็งมาห่อหุ้มไว้ อากัปกริยาของ เมທີธียัมยังคงสดใสและคาดเดาไม่ได้ตามเคย ในขณะที่ฉันกลับรู้สึกเหมือน กำลังหายใจไม่ออก ใจมันเหมือนจะเต้นเร็วขึ้นและเริ่มหวาดกลัวคำตอบ ที่จะตามมา มือของฉันหยุดชงักหนึ่งที่ปุ่มปรับเสียงตรงหูฟัง ตอบตัวเอง ไม่ได้ว่าควรจะเร่งเสียงหรือลดเสียงดี

ฉันดึงสายหูฟังออก

คลื่นหยุดเล่นกะทันหัน เสียงทุกเสียงเงียบหายไป ฉันหายใจเร็วเร็ว ภาพจากหน้าจอโฆษณากว้างหลังหยุดฝนนั้นพร่าเลือนไปเพราะหยาดน้ำ ที่โปรยปรายเริ่มหนักขึ้นทุกที ฉันตัดสินใจปิดหน้าจอโทรศัพท์ ไม่กล้าฟัง คำตอบอีกต่อไป ใจฉันอาจจะไม่แข็งแรงพอที่จะรับรู้อะไรได้ แต่ในขณะเดียวกันกับที่ฉันกำลังจะคว่ำหน้าจอลง ข้อความหนึ่งก็ดังขึ้นมาเรียกกรองความสนใจ จากฉัน

เมທີธียัม: อีกห้านาที ผมน่าจะถึงหน้าร้านที่คุณติดฝนอยู่ คุณออกมา ยืนรอได้ไหม ผมน่าจะหาที่จอดรถไม่ได้ ตอนนี้ผมเลี้ยวเข้ามาในสยาม แล้วครับ

3)

"ความจริงคุณไม่น่ามารับฉันเลยนะคะ ลำบากเปล่าๆ"

ฉันพูดเป็นประโยคแรกทันทีที่วิ่งขึ้นรถของเมທີเดียไป फिल्มหนาที่บจนเกือบมองข้างในไม่เห็น แต่เขาก็ส่งข้อความมาบอกเลขทะเบียนรถก่อนความจริงฉันจำตัวเลขสองหลักนั้นได้ขึ้นใจ สมัยที่คบกันก็ยุ่งแซวเขาบ่อยๆ ให้ไปซื้อหอย เพราะเลขมันจำได้ติดตาดี

"ผมอยากกินพายแอปเปิ้ลนะครับ อดใจไว้ไหม๊ไหว"

เขาตอบกลับมาด้วยท่าที่จริงจัง ฉันถึงกับเพลอหัวเราะออกมาเมื่อได้ยินจนจบ ความหนักอึ้งอะไรบางอย่างในอกเหมือนจะมลายหายไป นั่นสินะตรงหน้านี่ก็เป็นเขา เขาที่ฉันพยายามแทบตายที่จะได้เข้าใกล้แม้เพียงสักนิดตอนนี้ได้มีโอกาสยืนอยู่ตรงนี้ก็เก็บเกี่ยวความรู้สึกดีๆ ไปก่อน อนาคตจะเป็นอย่างไรก็ค่อยว่ากันอีกที ฉันวางเรื่องที่ได้ยินจากคลิปวิดีโอที่นั่นลงชั่วคราว

"กินเลยไหมคะ เตียวฉันหยิบให้"

ฉันแกล้งแซวกลับจนเขาหัวเราะตาคหิ ต่อหน้าฉันเขาเป็นเพียงผู้ชายธรรมดาคนหนึ่ง ไม่ใช่คนที่ฉีกยิ้มและกลบเกลื่อนทุกอย่างไว้ข้างหลัง ฉันรู้สึกเหมือนวันเวลาเก่าๆ ค่อยๆ หวนกลับมาทีละน้อย ฉันพึงศรัทธาไปกับเบาะหันไปมองฝนที่ยังตกไม่หยุดอยู่ภายนอก ความจริงการที่ฝนตกบ้างก็เป็นเรื่องดีเหมือนกัน

"ผมพูดเล่นต่างหาก ความจริงผมยังไม่หิวเลย"

"แล้วอะไรหอบคุณให้ฝ่ารถติดมาถึงที่นี่คะ"

"ผมคงเครียดจ มั้งครับวันนี้" เขาตอบแบบตรงไปตรงมา "ตอนกำลังจะจอดรถก็คิดว่ากลับห้องไปก็คงจะน่าเบื่อ เพลอแป็บเดียวผมก็มาอยู่สยามแล้ว เลยออกมาขับรถเล่นดีกว่า โชคดีนะเนี่ยที่คุณยังอยู่ที่ร้าน ไม่งั้นผมมาเก้อแน่ว่าจะทักไปบอกคุณก่อนก็ลืม"

ฉันหันไปพยักหน้ารับ ใจนึกไปถึงการสัมภาษณ์ในวันนี้ที่ฉันเพิ่งได้ดู

เรื่องเครียดที่ว่าใช้เรื่องเดียวกับที่ฉันกำลังนึกหรือเปล่าหนอ

"ได้ขับรถเพลินแน่ะ ผงตกเย็นวันศุกร์แบบนี้ เส้นรถไฟฟ้าทางเข้าคอนโดฯ ติดเป็นลานจอดรถ"

ฉันพูดพร้อมหัวเราะ ชูถุงขนมในมืออีกครั้งเหมือนต้องการจะถามย้ำ เขาสายหน้าหนักแน่น ฉันจึงเอี้ยวตัวไปวางไว้ที่เบาะหลังก่อน

"คุณจะว่าอะไรไหม ถ้าผม เอ่อ..."

"คะ?"

"ชวนคุณไปขับรถเล่น"

ฉันที่ได้ยินหันไปมองเขาเติมตาอีกครั้ง ท่าทางของเขาเหมือนเด็กชายแสนซื่อที่สถาบันกวดวิชาคนนั้น ละล้าละลังกว่าจะพูดออกมาสักคำ

"ได้สิคะ" ฉันยิ้ม "กำลังจะพูดอยู่แล้วว่าคุณอยากขับรถเล่นก็ขับไปได้ นะคะ ฉันไม่รีบไปไหน ยังไงก็คงไปติดแห้งกอยู่หน้าคอนโดฯ อยู่ดี"

"ไปไหนกันดีครับ" เขาพูดพร้อมทำท่านี้

"แล้วแต่คุณสิคะ" ฉันหัวเราะออกมาเบาๆ ก่อนจะพูดต่อ "คุณเป็นคนซัดซะ ตามใจคุณเลย ฉันทำหน้าที่นี้้อย่างเดียวพอ"

"หนึ่งถึงเก้าสิบเก้าคุณชอบเลขอะไรครับ"

"ทำไม่คะ"

ฉันทำหน้าที่งงอย่างไม่เข้าใจ แต่แวตตาของเขาฉายแวววิบวับอย่างนึกสนุกอะไรบางอย่าง เหมือนกับว่าเขากำลังย้อนเวลากลับไปสักสิบปี

"โห อย่าเพิ่งถามสิครับ รอให้ผมเฉลยเองนะ"

รถยนต์ที่เรา นั่งยังติดอยู่ที่สยามสแควร์แทบจะไม่ขยับ เกือบสิบนาทีแล้วก็ยังไม่ออกสู่ถนนใหญ่ไม่ได้ แต่ฉันกลับไม่รู้สึกรู้สึ้อึดหรือเบื่อหน่ายแม้แต่น้อย

"คุณนี่ก็เจ้าเล่ห์เหมือนกันนะเนี่ย"

"ผมไม่เห็นเจ้าเล่ห์อะไรเลย ก็แค่ถามว่าคุณชอบเลขอะไรเอง"

บางครั้งบางคราวฝนที่ตกลงมากลับสร้างความอบอุ่นให้อย่างประหลาด

โชคดีที่ฉันเลือกจะติดฝน หลบฝน และวิ่งหนีฝนขึ้นมาบนรถคันนี้

"เลขสิบเจ็ดแล้วกันค่ะ" ฉันพูดหลังจากที่นั่งไปครู่หนึ่ง "เลขทะเบียนรถคุณน่าจะเป็นเลขนำโชค" ฉันตอบไปอย่างอยากรู้ว่าเขาจะทำอะไรต่อไป

"เยี่ยมเลยครับ ฉันขอบคุณที่เปิดโทรศัพท์มือถือแล้วเข้ากูเกิลให้ผมหน่อย พิมพ์ว่ารหัสไปรษณีย์ หนึ่งศูนย์หนึ่งเจ็ดศูนย์ แล้วช่วยดูให้หน่อยครับว่าเราจะไปที่ไหนกัน"

ฉันอดหัวเราะออกมาไม่ได้ เมื่อรู้ว่าเลขสองตัวที่เขาให้ฉันบอกหมายถึงอะไร ฉันสายหัวไปมาอย่างขุ่นๆ จนเขาต้องรีบเร่งให้ฉันรีบเปิดสีกที่เพราะเขาเองก็อยากรู้

"ถ้าไปฝั่งพังงาจะทำยังไงคะเนี่ย ฮี"

ฉันแกล้งเข้าขณะที่รออินเทอร์เน็ตทำงาน คราวนี้เป็นเขาที่หัวเราะเสียงดังออกมาบ้าง รถยนต์เคลื่อนตัวหลุดออกจากสยามสแควร์ได้พอดี

"ก็ไปฝั่งงาสีครับ"

ไม่ต้องหันไปดูก็รู้ว่าเขาตาเหยียขนาดไหน ฉันสายหน้าไปมาอย่างแกล้งทำท่าระอาใจ บางทีการได้กลับมา นั่งข้างๆ เขาในสถานะอะไรไม่รู้แบบนี้ อาจจะดีที่สุดแล้ว ไม่ต้องไปตั้งคำถามอะไรมากมาย แต่แวบหนึ่งชื่อภริสาก็ลอยกลับเข้ามาในหัว ฉันรีบสั่นศีรษะไล่มันออกไป

"ไม่มีเหรอครับ"

"อ้อ เปลา่ะะ มีง"

เมທີธย์น่าจะเห็นตอนฉันสายหัวพอดีเลยตีความผิดไป ฉันจึงต้องรีบตอบกลับเขาไปอย่างแก้เก้อ รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังทำตัวเป็นง ยังไงก็ไม่รู้

"คลองซักพระ นิมพลี ตลิ่งชัน บางเขือกหนึ่ง บางพรหม บางระมาด ทวีวัฒนา ศาลาธรรมสพน์" ฉันร่ายยาวอ่านตามข้อมูลเท่าที่หาได้ "รู้จักสักที่ไหมคะเนี่ย"

"อืม รู้จักหลายที่เลย แต่ไปที่ที่ไม่รู้จักดีกว่า" คนขับรถตอบพลาง

ลูปคางไปมา

"เดี๋ยวก็ไปโผล่พังงาหอรอก" ฉันทแกล้งแซว

"ไปโผล่ก็ดีสิ ผมก็อยากลองไปพังงาดูสักครั้ง ทำทางน่าสนุกดีออก
เที่ยวอยู่แต่หัวเมืองใหญ่ๆ น่าเบื่อจะตาย" เขาตอบไปเรื่อยเปื่อย

"แล้วหนึ่งศุนย์หนึ่งเจ็ดศุนย์นี้เราจะไปไหนกันดีล่ะคะ ความจริงฉัน
ไม่รู้จักที่ไหนเลยนอกจากตลิ่งชัน"

ฉันตอบไปอย่างนี้ๆ แต่ใจจดจ่อไปจินตนาการถึงภาพการไปเที่ยว
ทะเลสองคนกับเขาไม่ได้ ตัวฉันรื้อนวบวาบจนหน้าเหมือนจะแดงขึ้นมา
เฉยๆ ทำไมฉันจะไม่เคยไปเที่ยวกับเขาสองคน ฉันรีบเสหันหน้าออกไปมอง
นอกรถ ไม่อยากให้เขาเห็นอาการแปลกๆ ให้อับอาย

"ศาลาธรรมสพน์แล้วกัน ชื่อแปลกดี"

เขาตอบง่าย ๆ พร้อมขอให้ฉันช่วยเปิดระบบนำทางให้ ฉันค้นหา
ในแอปพลิเคชันแผนที่ ก่อนจะเปิดแต่เสียงไว้แล้วปิดหน้าจอ ตอนแรก
ดูเหมือนว่าเขาจะงงๆ เล็กน้อยที่ฉันไม่ได้หันหน้าจออกไปให้เขาดู ฉันเองก็ลืมไป
เพราะปกติตอนคบกัน เมທີธย์เป็นคนไม่ดูแผนที่แต่จะใช้การฟังเสียงเอา
เท่านั้น ฉันจึงตัดสินใจเปิดเสียงเอาไว้แล้วปิดหน้าจอ ให้เขาฟังเสียงแล้ว
ก็ขับรถไปตามทาง

อยู่ดีๆ เขาก็ระเบิดเสียงหัวเราะออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย ฉันถึงกับ
ตกใจน้อยๆ แล้วหันไปทำหน้าที่เปลี่ยนๆ ใส่เขา นั่นทำให้เขาทำหน้าที่อารมณ์ดี
ใส่ฉันยิ่งขึ้น เมທີธย์ผิวปากเบาๆ ก่อนจะขับรถพาฉันลัดเลาะไปตามถนน
หลังห้างสรรพสินค้าเพื่อไปโผล่ที่ถนนเส้นใหญ่อีกเส้น

"คุณเหมือนคนที่รู้จักกับผมมานานจริงๆ"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3GAFCQ0>